

လွယ်အိတ်ထဲက
အလွဲများ



mgyoe.com

မျက်နှာဖုံးပန်းချီ - တော်တီဆွေ

ဒုတိယအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊

၂၀၂၀ ပြည့်နှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ၊

ပထမအကြိမ် - ၂၀၀၆ ခုနှစ်၊ ကြောင်နှစ်ကောင်စာပေတိုက်။

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်သီတာမြင့်၊ စာစည်းစိမ်စာပေ(၀၂၇၈၅)၊

အမှတ် ၂၁၊ လျှော်ရွေးဝင်းလမ်း၊ ၁၄ ရပ်ကွက်၊ လှိုင်မြို့နယ်။

ပုံနှိပ်သူ

ဦးစန်းဦး၊ SKCC Press(၀၀၄၁၃)၊

၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။

ရောင်းဈေး - ၂၅၀၀ ထျပ်

mgyoe.com



mgyc.com

mgyc.com

mgyc.com

ကျွန်ုပ်တို့ပုဂ္ဂိုလ်သင်ညီ

mgyc.com

ကျွန်ုပ်နှင့် ပုတ်သင်ညှို့

ဦးစိုးမင်း





“ကဲ. . အားလုံး လွယ်အိတ်တွေ ခုံပေါ်တင်လိုက်ကြစမ်း”
 ဆရာမအသံကြောင့် ကျွန်တော်နဲ့ပေါက်စီ တော်တော်
 တုန်လှုပ်သွားတယ်။ အတန်းထဲမှာလည်း တိတ်နေရာကနေ အားလုံး
 ငြိမ်ကျသွားတာပဲ။ ကျွန်တော် အသာလှည့်ကြည့်လိုက်တော့ မတ်တပ်
 ရပ် လက်ပိုက်ထားတဲ့ ပျားတုပ်မျက်နှာစပ်ဖြူ နဲ့ ကျွန်တော် သိတယ်။
 ဒီကောင် ညစ်ပြီဆိုတာကို၊ ဒါပေမယ့် ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူးလေ။
 လွယ်အိတ်တင်သံတွေ တဘုတ်ဘုတ်ထဲမှာ ကျွန်တော်နဲ့ ပေါက်စီရဲ့
 လွယ်အိတ်ကိုလည်း တင်လိုက်ရတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ရဲ့
 ကြောက်စိတ်က လွယ်အိတ်ထဲမှာ မရှိပါဘူး။ လှလှစိုးနဲ့ ဖြူဖြူသန်းရဲ့
 လွယ်အိတ်ထဲမှာပဲ ရှိ တာပါ။

“သန်းဇော်ရဲ့ ပိုက်ဆံငါးဆယ်ပျောက်တယ်လို့ လာတိုင်ထား
 တယ်. . အဲဒါ လွယ်အိတ်တွေအားလုံး စစ်မယ်. . ကိုယ့်လွယ်အိတ်
 ရှေ့မှာပဲ ကိုယ်နေရမယ်. . ဘယ်မှမထရဘူး ဒါမျိုး ငါ မကြိုက်ဘူးဆို
 ကြောင်နှစ်ကောင်စာပေ

mgyc.com

တာ မင်းတို့ မသိဘူးလား.. မိလို့ကတော့ သေပြီသာအောက်မေ့
တော့”

ဆရာမ ဒေါသကြောင့် တစ်တန်းလုံး ပိုငြိမ်သွားတယ်။
ကိုယ်မယူကြပေမယ့် ကျောင်းသားတိုင်းရဲ့မျက်နှာမှာ စိုးရိမ်ပူပန်မှုတွေ
ရှိနေတာပဲ။ ဆရာမ စိတ်တိုနေပြီ။ ဒေါသထွက်နေ ပြီကိုး။ လုံးဝမျက်နှာ
မပျက်တာကတော့ ဟိုကောင် ပျားတုပ် ပဲ။ ကျွန်တော်သိတယ်၊
ဒီကောင် ပိုက်ဆံငါးဆယ်ပျောက်တာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့
နှစ်ယောက်ကို တမင်ညစ်တာ။

ဒီကောင်နဲ့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်အကြောင်း ပြော
ရဦးမယ်။

ဒီကောင့် နာမည်အရင်းက ကျော်မြင့်တဲ့ မုန့်စား ကျောင်း
ဆင်းလို့ ဆော့ကြရင်း ဒီကောင့်ကို ဝါးရုံပင်က ပျားဆယ်ကောင်
လောက် ဝိုင်းတုပ်လို့ ဒီကောင့်နာမည် ပျားတုပ်ဖြစ်သွားတာ။ ဒီကောင်
နဲ့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်က မတည့်ဘူး။ ဘယ်နေရာက စ၊မတည့်
သ လဲဆိုတာတော့ မမှတ်မိတော့ဘူး။ လက်သီးထိုးတမ်း ကစားတုန်း
ကပဲလား၊ ပြေးပုန်းကစားရင်းနဲ့ပဲလား။ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပါပဲ။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်နဲ့တင် မကပါဘူး။ သူနဲ့ မတည့်
တဲ့သူက အတန်းထဲမှာ တော်တော်များတယ်။ ဒီကောင့် ပုံစံက ဗလ
ကောင်းကောင်း၊ အသားညိုညို၊ မျက်ပေါက်ကျဉ်းကျဉ်းနဲ့။ သူ့မျက်နှာ
က ဘယ်တော့မှ ပြုံးတတ်တဲ့မျက်နှာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ဒီကောင်က
ကျွန်တော့် ထက်ဗလကောင်းတော့ ကျွန်တော့်ကို ရင့်ချင်ပေမယ့်
ပေါက်စီရှိတော့ ကျွန်တော့်ကို သိပ်မကြောရဲဘူး။ ဒီတော့ ပျားတုပ်က
ကျွန်တော်တို့ကို ချောင်း နေတာကြာပြီ။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာပေ

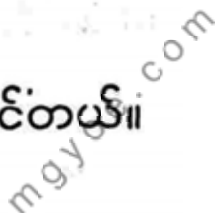
mgyoe.com

ပေါက်စီရဲ့ နာမည်အရင်းက ဝင်းဦးပါ။ သူတို့အဖေ က ပေါက်စီ ရောင်းလို့ သူ့ကို ပေါက်စီလို့ ခေါ်တာ။ တကယ် ဆိုရင်တော့ ပေါက်စီလို့မခေါ်ဘဲ ဒီကောင့်ကို ပုတ်သင်ညိုလို့ ခေါ်ရမှာ။ ဒီကောင် က ပုတ်သင်ညိုဖမ်း သိပ်လျင်တာ။ ကျွန်တော်တို့လို့ အုန်းလက်ထိပ် မှာ ကျော့ကွင်းကလေး လုပ်စရာမလိုဘူး။ ပုတ်သင်ညိုတွေ့တာနဲ့ အပင်နား ကပ်ပြီး ခပ်တည်တည်နဲ့ ဖမ်းလိုက်တာပဲ။ ဒီကောင့်လက်က မြွေပွေးလို မြန်တာ။

ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းပေါက်စီက လှလှစိုးကို ကြိုက်နေ တာ။ သူ ကြိုက်ပုံကတစ်မျိုးခင်ဗျ။ လှလှစိုးကိုတွေ့တာနဲ့ စ တာပဲ။ လှလှစိုးက ပြန်ရန်တွေ့ရင် ပေါက်စီက ကျေကျေနပ် နပ်ကြီး ပြုံးလို့။ “လှလှစိုးက ဒီအတိုင်းနေရင် မလှဘူးကွ. . ရန်ထောင်မှလှတာ” တဲ့။ လှလှစိုးကလည်း ရန်သာထောင်တာပါ။ ပေါက်စီ အေးအေး ဆေးဆေးနေတဲ့ ရက်တွေဆို သူပါလာတဲ့ မြေပဲယိုတို့ ဘာတို့ ကျွေး တတ်ပါတယ်။ ဒီတော့ ပေါက်စီနဲ့ ကျွန်တော်ကစ၊ လှလှစိုးနဲ့ သူ့ သူငယ်ချင်း ဖြူဖြူသန်းက ရန် ပြန်ထောင်။ အဲဒီလို ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ပျော်ရွှင်မှုကို ပျားတုပ်က ကြည့်မရဘူး၊ မနာလိုဘူးပေါ့ဗျာ။

ပြီးခဲ့တဲ့ လေးရက်လောက်က ပျားတုပ်က ကျွန်တော့် နောက် ကျောမှာ ‘အရူးပါခင်ဗျာ’ဆိုတဲ့ စာတမ်းရေးပြီးလာကပ်တယ်။ လှလှစိုး တို့ကပြောလို့ ကျွန်တော် ချက်ချင်းသိသွားတယ်။ ညနေကျောင်း ဆင်းလို့ ကျွန်တော်က ပြန်ကပ်တော့၊ ပျားတုပ် နောက်ကျောမှာ စာတန်းကြီးက အိမ်အထိပါသွားရော။ ဒီကတည်းက ဒီကောင့်အမုန်း က ကျွန်တော်တို့ အပေါ်မှာ ပိုကြီး သွားတာ။

ဒီနေ့မနက်မှာ ပေါက်စီက ကျွန်တော့်ကို တိုင်ပင်တယ်။



“စာကလေး. . . ငါ လှလှစိုးကို စ,ရတာ အားမရဘူးကွာ”

“ဘာ အားမရတာလဲ”

ကျွန်တော်ပြန်မေးတော့ ပေါက်စီ ငြိမ်သွားတယ်။ ဒီကောင်က ဒီလိုပဲ။ တစ်ခုခုလုပ်ရင် သိပ်စဉ်းစားတဲ့ကောင်။

“ငါ စရင် သူက သိပ်စိတ်မဆိုးတော့ဘူးကွ. . . ငါက စရင် ငါ့ကို စိတ်အရမ်းဆိုးပြီး ဒေါသတွေဘာတွေထွက်မှ ကျေ နပ်တာ”

“ဒါဆို မင်းက ဘယ်လိုစချင်လို့လဲ”

ဒီကောင် ပြန်ငြိမ်သွားပြန်ရော။ ပြီးတော့မှ စဉ်းစားမိသလို လုပ်ပြီး ပြောတယ်။ အမှန်တော့ ဒီကောင် စဉ်းစားပြီး သားပါ။ သူ့အကျင့်အတိုင်း စကားကို ခဏနားပြီးမှပြောတာ။

“မုန့်စားဆင်းရင် ပုတ်သင်ညှိဖမ်းပြီး လွယ်အိတ်ထဲ ထည့်မယ်ကွာ”

“ဟာ. . . ဆရာမသိသွားရင် ဆော်မှာနော်. . . တခြားဟာ စဉ်းစားကွာ”

“မသိပါဘူးကွာ. . . အိမ်ကျမှသိအောင် လွယ်အိတ်ထဲကို သေသေချာချာ ထည့်မှာပေါ့”

ပြဿနာက အဲဒီက စတာပါ။

မုန့်စားဆင်းတော့ ကျွန်တော်နဲ့ပေါက်စီ အကြော်တစ် ခုစီပဲ စားပြီး ကျောင်းနောက်က သစ်ပင်တွေကြားထဲမှာ ပုတ်သင်ညှိ လိုက်ဖမ်းကြတယ်။ မိတာမှ လေးကောင်တောင်၊ ဒါတောင် တော်ပြီ ပြောလို့။ မိတဲ့ ပုတ်သင်ညှိတွေကို ပေါက်စီက ကိုင်ပေါက်တာပဲ။ ကိုင်အပေါက်ခံရတဲ့ ပုတ်သင်ညှိခများ ခြေကလေး၊ လက်ကလေးတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်ပြီး ငြိမ်သွားတော့မှ ပေါက်စီက ခါးပိုက်ထဲထည့်တာ . . .

“အရှင်ဆိုရင် ထွက်ပြေးသွားလိမ့်မယ်ကွ”

ကျောင်းတက်ခေါင်းလောင်းမထိုးခင် အတန်းထဲအမိ လာပြီး လှလှစိုးနဲ့ ဖြူဖြူသန်းလွယ်အိတ်ထဲ ပုတ်သင်ညှိနှစ် ကောင်စီ ထည့်တာ ကို ပျားတုပ်က မြင်သွားတယ်။ ကျွန်တော် တို့လည်း သူနဲ့ဘာမှ မဆိုင် လို့ သူ့ကို ဂရုမစိုက်ကြဘူးပေါ့။ အခုမှ သူကထပြေး ပြဿနာရှာတာ။ သူ့ လုပ်ပေါက်က ကျွန်တော် နဲ့ ပေါက်စီ ပြေးလို့မလွတ်နိုင်တဲ့နည်းပဲ။

ပိုက်ဆံ တကယ်မပျောက်ဘဲ ပိုက်ဆံပျောက်တယ်ဆိုပြီး ဆရာမကို သွားတိုင်တယ်။ လွယ်အိတ်တွေထုတ်စစ်လို့ ဟို ကောင်မ လေးတွေ လွယ်အိတ်ထဲမှာ ပုတ်သင်ညှိတွေရင် ကျွန်တော်တို့ ပျာပြီ ပေါ့။ သွားပြီ။

ဆရာမက လွယ်အိတ်တစ်အိတ်စီကို သေသေချာချာ စစ်ပါ တယ်။ စာအုပ်တွေ အကုန်ထုတ်၊ စာရွက်တွေ လှန်ပြ၊ အားလုံး လုပ် ကြရတယ်။ တော်သေးတာက မိန်းကလေးတွေ တန်းကိုတော့ ဆရာမ က အရင်မစစ်တာပဲ။ လေးတန်းလောက် စစ်အပြီး ငါးတန်းမြောက်ကို ရောက်တဲ့အချိန်မှာ ဘယာကြော်က မတ်တပ်ထရပ်တယ်။

“ဆရာမ . . ကျွန်တော့်မှာ အိမ်ကပေးလိုက်တဲ့ ပိုက်ဆံ ငါးဆယ် ရှိပါတယ်”

“ဘာကွ . . မင်းအိမ်က ပေးလိုက်တာ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာမ”

“ဘယ်လောက်လဲ”

“ငါးဆယ်ပါ”

ဆရာမ တော်တော်တည်သွားတယ်။ ဘယာကြော်ကိုလည်း တင်းတင်းမာမာ ခက်ခက်ထန်ထန်ကြီးကိုကြည့်တယ်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာပေ

mg y o e . c o m

“ကျော်မြင့်ပျောက်တာလဲ ငါးဆယ်. . မင်းအိမ်က ပေး လိုက်
တာလဲ ငါးဆယ်. . ပိုက်ဆံကျပျောက်တယ်လို့ ပြောကတည်းကမထ
ဘဲ အခုစစ်ခါနီးကျတော့မှ ဘာဖြစ်လို့ ပြောရတာ လဲ. . လွယ်အိတ်ယူ
ပြီး ရှေ့ကိုထွက်ခဲ့စမ်း”

တစ်တန်းလုံး ပိုပြီးငြိမ်သွားတယ်။ ဘယာကြော်ကို ဝိုင်းကြည့်
နေ ကြတဲ့ မျက်လုံးတွေက မယုံသင်္ကာစရာ လူတစ်ယောက်ပေါ့လေ။
ဘယာကြော်ကို ယုံတာဆိုလို့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ပဲရှိတယ်။
ဒါ တိုက်ဆိုင်မှုသက်သက်။ ဟိုကောင် ပျားတုပ် လုံးဝပိုက်ဆံ မပျောက်
ဘူး။

“ကဲ. . မင်းအိမ်က ဘယ်လောက်ချမ်းသာလို့ မင်းကို ပိုက်ဆံ
ငါးဆယ်ပေးရတာလဲ”

ဆရာမပြောတာ သဘာဝကျပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ရှစ်တန်း
ကျောင်းသားဆိုတာ မုန့်ဖိုးငါးမူးလောက်ပဲ ရတတ်တာ။ ချမ်းသာ
လွန်းမှ နှစ်ကျပ်ပေါ့။

“ကျွန်တော့်ကိုပေးတာ မဟုတ်ပါဘူး ဆရာမ. . ကျောင်းက
ပြန်ရင် ဆီရယ်၊ ပဲရယ် ဝယ်ဖို့ အမေက ပေးလိုက်တာပါ”

ဒါ အမှန်ဆုံးစကားပဲ။ ဘယာကြော်တို့အမေက အကြော်
ရောင်းတာကိုး။ ကျောင်းကပြန်ရင် ပွင့်ကောင်းကုန်စုံ ဆိုင်မှာ ဒီကောင်
အမြဲ ဆီနဲ့ပဲဝယ်ပြီးပြန်တာ ကျွန်တော်တို့ တွေ့ဖူးတာပဲ။ ဘယာကြော်
တို့အိမ်က အကြော်ရောင်းတယ်ဆိုတာကို ဆရာမလည်းသိတော့
စဉ်းစားရကျပ်နေတယ်။

“မင်း ကျောင်းကိုရောက်တော့ အဲဒီပိုက်ဆံကို ဘယ်သူ့ကို
ထုတ်ပြသေးလဲ”

“မပြုမိဘူး ဆရာမ”

ဆရာမ ဘာပြောရမှန်းမသိတော့။ ဘယာကြော် လွယ် အိတ်ကို ရှာတယ်။ အရှေ့ဆုံး စတိတ်ခုံပေါ်က ဆရာထိုင်တဲ့ခုံမှာ ကြိမ်ခြင်းနဲ့ ကွယ်ပြီးရှာတာပါ။ တစ်ခန်းလုံးငြိမ်ပြီး ဆရာမကိုပဲ ကြည့်နေကြတယ်။

“အင်း.. ပိုက်ဆံတွေပြီ ငါးဆယ်ပဲ”

ဆရာမ စကားဆုံးတော့ တီးတိုးသံတွေနဲ့ အခန်းဟာ ဆူညံသွားတယ်။ ဆရာမက တိတ်စမ်းလို့ မပြောပါဘူး။ သူ ကိုယ်တိုင်ဘေးမှာ လူရှိရင်လည်း ဒီလိုပဲ ပြောမှာမဟုတ်လား။ ကျွန်တော်နဲ့ ပေါက်စီလည်း ကြောင်သွားတယ်။ လွယ်အိတ်ထဲက ပုတ်သင်ညှိတွေ ဘာတွေမေ့ပြီး ပျားတုပ် တကယ် ပိုက်ဆံပျောက်တာလား၊ ဘယာကြော်က ခိုးတာလားတွေ ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်တယ်။ ပျောက်တာကလည်း ငါးဆယ်၊ ဘယာကြော် အိတ်ထဲကတွေ့တာကလည်း ငါးဆယ်ပဲမဟုတ်လား။ အဲဒီ တိုက်ဆိုင်မှုက နည်းတာမှတ်လို့၊ ပျားတုပ် ပိုက်ဆံ မပျောက်ဘဲ ရမ်းပြောတာဆို ဒီလောက်လာမတူနိုင်ဘူးပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဘယာကြော်ဆိုတာကလည်း ဒါမျိုးမရှိတဲ့ ရိုးရိုးသားသား ကျောင်းသားဆင်းရဲတာမှန်ပေမယ့် ဒါမျိုးတော့လုပ်မှာမဟုတ်ဘူး။

“ကဲ ကျော်မြင့်.. မင်း ရှေ့ကိုထွက်ခဲ့စမ်း”

ကျွန်တော့်နံဘေးနားကနေထွက်ပြီး ဆရာမဆီကိုသွား တဲ့ ပျားတုပ်မျက်နှာကို ဝိုင်းကြည့်တော့ ခပ်တည်တည်ပဲ။

“ကျော်မြင့် .. မင်းမှာပိုက်ဆံပါလာတာ ဘယ်သူ့ကို ပြသေးလဲ”

“ဘယ်သူ့မှ မပြဘူး ဆရာမ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာပေ

mgjoe.com

“ဘယ်အချိန်က ပျောက်တာသိတာလဲ”

“မုန့်စားကျောင်းတက်တော့မှ သိတာပါ”

“မင်းပိုက်ဆံကို ဘယ်မှာထားတာလဲ”

“လွယ်အိတ်ထဲမှာပါ”

“ဒါဆို မင်းလွယ်အိတ် သွားယူခဲ့စမ်း”

ပျားတုပ် လွယ်အိတ်ယူပြီး ဆရာမက သေသေချာချာ ရှာပါတယ်။ ဘာမှမတွေ့ဘူး။ ကျွန်တော်တို့လည်း ကိုယ့်ပြဿနာ ကိုယ်မေ့ပြီး ဘာဆိုတဲ့အဖြေကို အမျိုးမျိုးတွေးကြည့်ပါတယ်။ ပျားတုပ်က တကယ်ပျောက်တာဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ပြဿနာက ပြီးပြီ။ တော်ပါသေးရဲ့ပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဘယာကြော်ဆိုတဲ့ကောင် တကယ်မခိုးဘူးလို့လည်း ကျွန်တော်က ထင်ချင်သေးတယ်။

“ကဲ. . ကျော်မြင့် မင်းလွယ်အိတ်ထဲမှာတော့ ဘာမှ မရှိဘူး. . မင်း ဒီပိုက်ဆံ ဘယ်ကရတာလဲ”

“အိမ်လာလည်တဲ့ ဦးလေးက မုန့်ဖိုးပေးတာပါ”

“မင်း အဲဒီပိုက်ဆံနဲ့ ဘာဝယ်စားသေးလဲ”

“ဘာမှ မစားဘူး ဆရာမ”

“ဟုတ်ပြီ. . အခု သူ့အိတ်ထဲက ပိုက်ဆံငါးဆယ်တွေ ထားတယ်. . ကဲ ပျောက်သွားတဲ့ မင်း ပိုက်ဆံငါးဆယ်က ဘာတန်တွေလဲ”

ဆရာမစကားအဆုံး ပျားတုပ် တွန့်သွားပုံက သူ့ကို ဝါးရုံပင်က ပျားတုပ်ခံရတုန်းက အတိုင်းပါပဲ။ တော်တော်နဲ့ ပြန်မပြောနိုင်ဘဲ စဉ်းစား နေတယ်။ ဆရာမမျက်နှာက ဝင်းခနဲ တစ်ချက်ပြုံးပြီး ကြောက်စရာ ကောင်းလောက်အောင်ကို ပြန်တည်သွားတယ်။

“ကဲ. . ပြောလေ ကျော်မြင့်. . ကိုယ်ပျောက်တဲ့ ပိုက်ဆံက

ဘာတန်တွေဆိုတာတော့ မင်း သိရမှာပေါ့. . ကဲ ပြော. . ပြောစမ်း”

“ဟို. . ဟို ဆယ်တန်ငါးရွက် ဆရာမ”

“ဆယ်တန်ငါးရွက်. . ဟုတ်ပြီ မင်းကို အဲဒီပိုက်ဆံ ဘယ်သူက ပေးတာ. . ”

“ကျွန်တော့်အဖေပါ”

“ခုနကပြောတော့ အိမ်လာလည်တဲ့ ဦးလေးဆိုကွ”

“ဟာ. . ဟို. . မဟုတ်ဘူး. . ဟုတ်တယ် ဆရာမ. . ဦးလေးက ပေးတာ. . အဖေ့ကိုပေးသွားတာ. . အဖေကမှ ကျွန်တော့်ကိုပေးတာ”

“ရပြီ. . ရပြီ. . ကဲ. . ”

ဆရာမက ဘယာကြော်ဘက်ကို လှည့်ကြည့်ပြီး မေးတယ်။

“မင်းအိတ်ထဲက ပိုက်ဆံတွေက ဘာတန်တွေလဲ”

“ဆယ်တန်နှစ်ရွက်၊ ငါးကျပ်တန်လေးရွက်၊ ကျပ်တန် ရှစ်ရွက်နဲ့ အကြွေနှစ်ကျပ်ပါဆရာမ”

ဇာတ်လမ်းက အဲဒီမှာတင် ပြီးသွားတယ်။

လွယ်အိတ်တွေလည်း ဆက်မရှာတော့ဘူး။ ဘယာကြော်က သူ့ပိုက်ဆံကိုပြန်ရပြီး ကျွန်တော်တို့ကိုချန်ဖို့ ဇာတ်လမ်းလုပ်တဲ့ ပျားတုပ်လည်း ဆရာမကြိမ်လုံးက သူ့ကို တုပ်သွားတဲ့အပြင် ဘယာကြော်ရဲ့ ပိုက်ဆံကို မတရားလိုချင်လို့ တမင်လိမ်ပြောတာဆိုတဲ့ နာမည်ဆိုးပါ ပျားတုပ် ထပ်ရသွားတယ်။

နောက်နေ့ ကျောင်းပြန်တက်တော့ လှလှစိုးရော၊ ဖြူဖြူသန်းရော ကျွန်တော်တို့ကို ဘာမှမပြောကြဘူး။ မျက်စောင်းတွေ လှိမ့်ထိုးနေတာပဲရှိတယ်။ ဆရာမနဲ့လည်း မတိုင်ဘူး။ ပေါက်စီက မကျေမနပ်နဲ့။

mg...e.com

သူ နေလို့မရဘူးဖြစ်နေတယ်။

“ဟေ့ကောင် ပုတ်သင်ညိုကိစ္စ ဘာမှမပြောဘူးကွ. . စိတ်လည်း မဆိုးဘူး”

“မတွေ့လို့ နေမှာပေါ့ကွ”

“မတွေ့ဘဲနဲ့တော့ မနေဘူးကွ. . တွေ့ကိုတွေ့ရမှာ. . အချိန် စာရင်းနဲ့ စာအုပ်ထည့်ရင်တွေ့မှာပဲ. . လွယ်အိတ်ထဲမှာပဲကွာ. . လွဲကို မလွဲဘူး”

အဖြေရှာမရပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ သွားလည်းမမေးရဲပါဘူး။

[Faint, illegible handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page.]

လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်နှစ်လောက်ကမှ သိရတာက အဲဒီတုန်းက လှလှစိုး ပုတ်သင်ညိုကို စာအုပ်ထုတ်ရင်းတွေ့တော့ သေးတောင် ပါတယ်ဆိုပဲ။ ဖြူဖြူသန်းက တက်သွားတာတဲ့။ ဘာဖြစ်လို့ အခုမှသိရ သလဲဆိုတော့ ကံတရားရဲ့ထုံးစံအတိုင်း ပေါက်စီနဲ့ ဖြူဖြူသန်းနဲ့ ညား တာကိုး။ လှလှစိုးကတော့ နယ်မှာ ကျောင်းဆရာမဖြစ်နေတယ်။ အိမ်ထောင်လည်းကျပြီတဲ့။

“ဟေ့ကောင် စာကလေး.. မျိုးရိုးတော့ ရှိတယ်ကွ.. ငါ့သား အလတ်က ပုတ်သင်ညိုဖမ်း သိပ်တော်တာ” လို့ ကျွန်တော့်ကို ပေါက်စီက ကြွားသွားပါတယ်။

ဆက်မေးတော့ ပျားတုပ်က ရှေ့နေလုပ်နေသတဲ့။ ဆရာမ က စစ်ဆေးမေးမြန်းပြီးတော့ အဖြေမတတ်တဲ့ ဒီကောင်ဟာ အဲဒီက တည်းက ရှေ့နေစာအုပ်တွေများ ဖိဖတ်လိုက်သလားမသိဘူး။ ဒီကောင်နဲ့တွေ့ရင် ပြန်မေးရဦးမယ်။ ဘယာကြော်ကတော့ စက်ပူ ကြောင်နှစ်ကောင်စာပေ

မှာတဲ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငယ်ရွယ်ရိုးသားစဉ်အချိန်က လွယ်အိတ်ထဲ
ကလွဲခဲ့တာတစ်ခုကို ကျွန်တော်က အမှတ်တရ မှတ်တမ်းအဖြစ်နဲ့
ရေးတာပါ။

ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုတော့ သူတို့ စာကလေးလို့ခေါ်တဲ့
ရဲဝင်းက စာရေးဆရာဖြစ်နေတာကိုး။



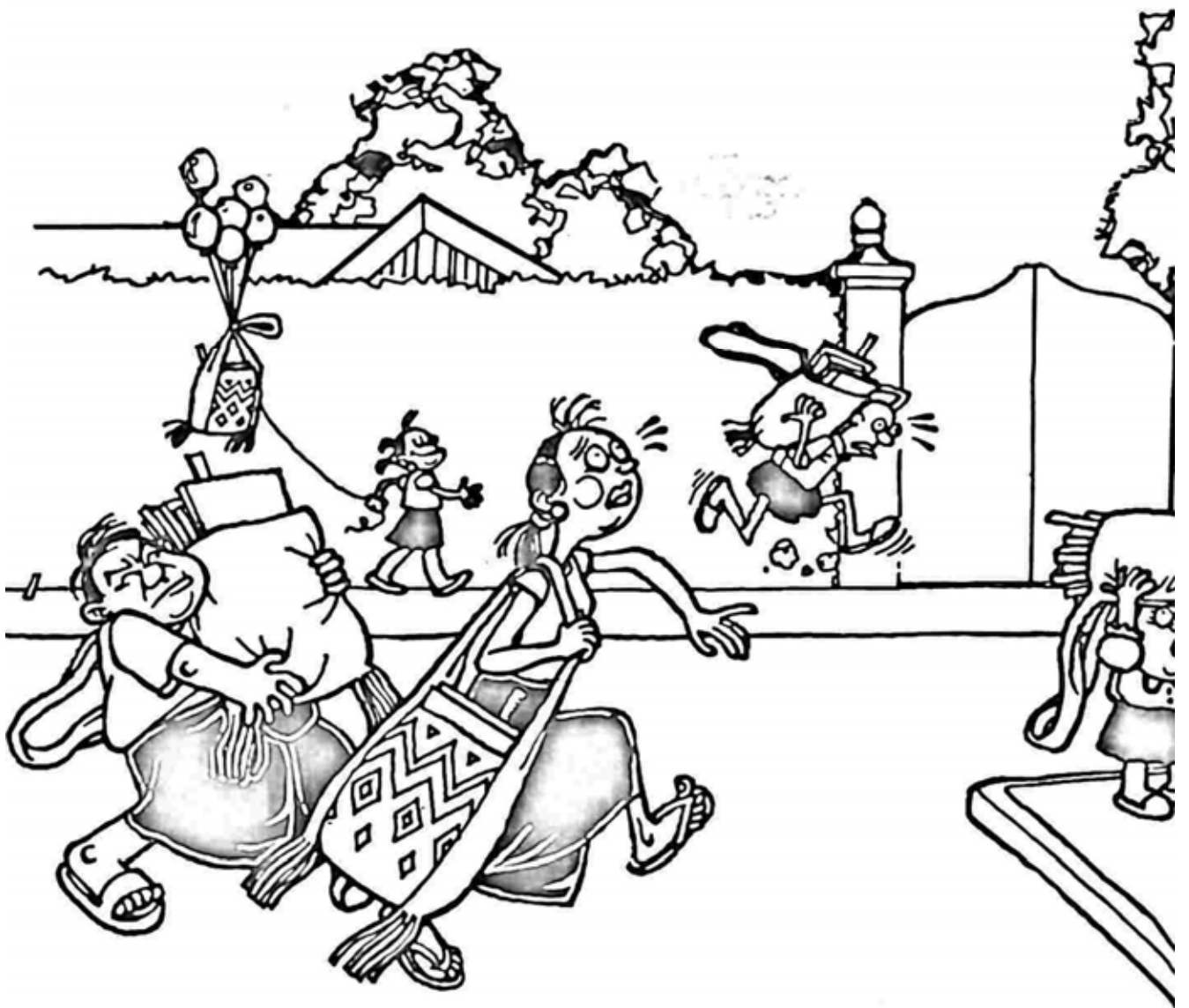
Handwritten Burmese text, likely a title or introductory paragraph, including the word 'အမည်' (Name).

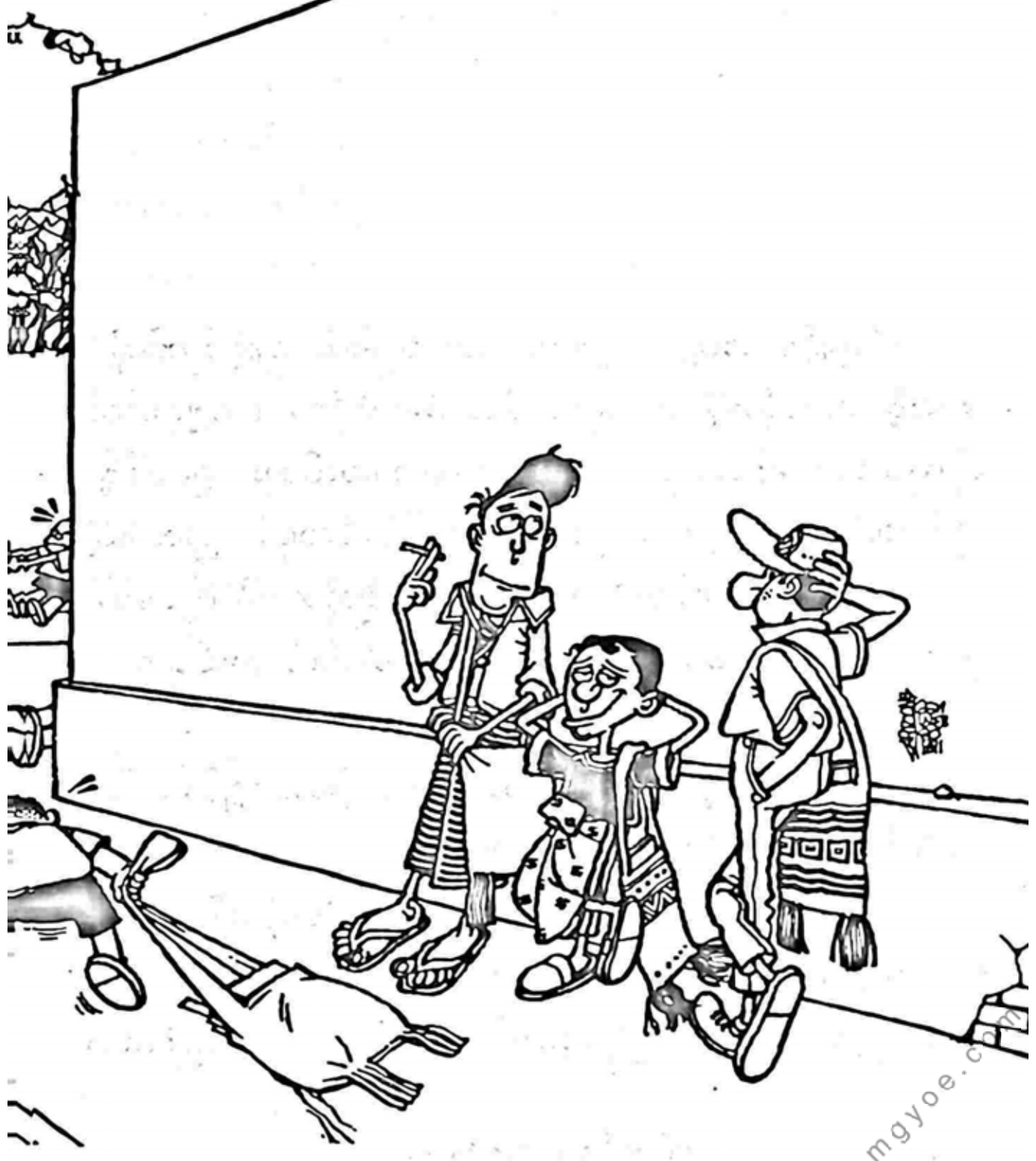
mgype.com

ကျွန်ုပ်နှင့် ဗတ်စာအုပ်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာပေ

mgype.com





ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားဘဝတုန်းက ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အဆင့် အတန်းဆိုတာ လွယ်အိတ်ထဲမှာပဲရှိတာ။ ကျွန်တော် ဆိုလိုတာက နည်းနည်းတော့ ရှုပ်နေမလားမသိဘူး။ ဥပမာဗျာ ကျွန်တော့်ရဲ့ အတန်းဟာ ကျွန်တော့်လွယ်အိတ်ထဲမှာထည့်ထားတဲ့ စာအုပ်တွေနဲ့ တိုက်ရိုက် ပတ်သက်နေတာကို ဆိုလိုတာပါ။ ကျွန်တော် ရှစ်တန်းတုန်းက ရှစ်တန်း စာအုပ်ကို လွယ်အိတ်ထဲ ထည့်ရတယ်။ ကိုးတန်းရောက်တော့ ကိုးတန်း စာအုပ်တွေပေါ့။

ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အဆင့်အတန်းဟာ ကျွန်တော်တို့ လွယ်အိတ်ထဲမှာပဲ ရှိတယ်လို့ပြောတာ။

ဒီနှစ်တော့ ကျွန်တော်လွယ်အိတ်ထဲမှာ (၁၀)တန်း စာအုပ် တွေ ထည့်နိုင်တဲ့ကောင်ပါ။ အထက ကျောင်းမှာတော့ အကောင်ကြီး ပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ထက် ကြီးတဲ့အတန်းမရှိတော့ဘူး။ ကျောင်းတွေ

ပြန်ဖွင့်လို့ ကျောင်းတက်ရတော့ ကျွန်တော်တို့ မျက်နှာတွေက ခပ်တည်တည် ခပ်မိုက်မိုက်ဖြစ်နေကြတယ်။ ၂ လကျော် ကင်းကွာခဲ့ရ တဲ့ ကျောင်းကြီးထဲကို တိတ်တဆိတ်ဝင်ခဲ့ပြီး ဘာကိုမှန်းမသိ စိတ်ကြီး ဝင်နေတဲ့ ကျွန်တော့်နှလုံးသားထဲကရနံ့ကို ကျွန်တော် အခုထိ မှတ်မိ နေဆဲပဲ။

သင်္ကြန်အပြီး နှစ်ဆန်းတစ်ရက်နေ့ အောင်စာရင်းတွေ ထွက်၊ မိုးရာသီရဲ့ ပထမလမှာ ကျောင်းတွေပြန်တက်ကြရတော့ ၂ လကျော် ကျော် ကျောင်းသားတွေမရှိလို့ ဖုန်တွေပေနေတဲ့ ကျောင်းခုံတွေနဲ့ ကောင်းကင်က မိုးဖွဲဖွဲလေးတွေကျနေတဲ့ စာသင်ခန်းအသစ်ရဲ့ ရနံ့ ဟာလည်း တော်တော်လွမ်းဖို့ ကောင်းတာပါပဲ။

မနှစ်တုန်းက ၉ တန်း အတန်းဟောင်းကလေးကို ကျွန်တော် နဲ့ ပေါက်စီ သွားကြည့်ကြပြီး ကျွန်တော်တို့ထိုင်ခဲ့တဲ့ ခုံကလေးမှာ ခဏဝင်ထိုင်ကြသေးတယ်။ ကျောင်းထဲမှာ ဆရာ/ဆရာမတွေ မရောက်ကြ သေးပါဘူး။ ကျောင်းသားတွေ တောင်မှ သုံး/လေး ယောက်လောက်ပဲ ရောက်သေးတာ။ မုန့်ဈေးတန်းထဲမှာတောင်မှ ခါလာကြီး မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်နဲ့ အကြော်ဆိုင်ရယ်၊ ကြာဇံသုပ် ရောင်း တဲ့ဆိုင်ရယ်ပဲ ရောင်းဖို့ချဖို့ ပြင်ဆင်ကြတုန်း ကျောင်းက တိတ်နေတာ ပေါ့။ ကောင်းကင်မှာ မိုးသားဖြူတွေနဲ့ မိုးက ဖွဲဖွဲကလေး ရွာနေတယ်။

“ငါတို့နှစ်ယောက် အတူတူထိုင်မှာမဟုတ်လား”

ကျွန်တော်မေးတော့ ထုံးစံအတိုင်းပဲ ပေါက်စီက စဉ်းစား တယ်။ ရှစ်တန်းကတည်းက သူနဲ့ကျွန်တော် တစ်ခုံတည်း ဘေးချင်း ကပ်ထိုင်လာခဲ့တာ။ ဒီနှစ်လည်း အတူတူထိုင်မှာပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒီကောင်က ထုံးစံအတိုင်းပဲ စဉ်းစားတယ်။ သူ စဉ်းစားတာ တော်



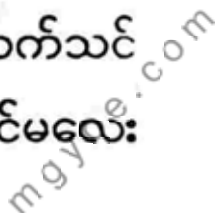
တော်ကြာသွားတော့ ကျွန်တော် နည်းနည်း ဒေါကန်သွားတယ်။

“မထိုင်ရင်လည်းနေကွာ. . မင်းကလည်း”

“ထိုင်မှာပေါ့ကွ. . ငါတို့နဲ့အတူ ဘယ်သူ့ကိုပါ ထိုင်ခိုင်းရရင်ကောင်းမလဲလို့ တွေးနေတာ. . ကြည့်မရတဲ့ကောင် လာထိုင်ရင် အလကားဖြစ်ကုန်လိမ့်မယ်”

ဒါတော့ ဒီကောင်ပြောတာ ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်က အတန်းထဲမှာ လူတိုင်းနဲ့တွဲကြတာမဟုတ်ဘူး။ နောက်ဆုံး စဉ်းစားကြရင်း သခေါစောနိုင်ရယ်၊ ထွန်းလွင်ရယ်ကို ရွေးလိုက်တယ်။ သခေါစောနိုင်ဆိုတာက မနှစ်တုန်းက ကျွန်တော်တို့ နောက်တန်းမှာ ထိုင်တဲ့ကောင်။ ဒီကောင်က သွားသာခေါတာ သူ့ကိုယ်သူ ရုပ်ချောတယ်လို့ ထင်နေတဲ့ကောင်၊ ဟားရတယ်။ ပြီးတော့ စာတွေ ဘာတွေလည်း ဒီလောက် အညံ့ကြီးမဟုတ်ဘူး။ ထူးထူးခြားခြား တော်တဲ့ကောင်လည်း မဟုတ်ဘူးပေါ့။ ကျွန်တော်တို့နဲ့ ကိုက်တယ်။ စာတွေဘာတွေ သိပ် ကြိုးစားတဲ့ကောင်ဆို ကျွန်တော်တို့က သိပ်ကြည့်မရတတ်ဘူး။ ဒီကောင်မျိုးတွေက နေရာတကာ ဆရာကြီးလုပ်ချင်တာကို ကြည့်မရတာ။

ထွန်းလွင်ကို ရွေးရတာကတော့ ဒီကောင်က ဘယ်သန်။ သူ့ကို ဘယ်ဘက်အစွန်မှာထားလိုက်ရင် ကျွန်တော်တို့ ခုံပေါ်မှာ နေရာပိုရမယ်၊ စာရေးခုံ နေရာကျယ်မယ်ပေါ့။ စိတ် ကျေနပ်အောင် လူရွေးပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့တက်ရမယ့် အခန်းကိုလာပြီး ထိုင်စရာ ခုံရွေးကြတယ်။ ရှေ့ဆုံးတန်းရဲ့ လေးတန်းမြောက် ပြတင်းပေါက်နားက ခုံကို ပေါက်စီရော၊ ကျွန်တော်ရော သဘောကျတယ်။ ကျောက်သင်ပုန်းနဲ့ မဝေးလွန်း၊ မနီး လွန်းဖြစ်တာရယ်၊ အတန်းထဲက ကောင်မလေး



တွေကို အားလုံးမြင်နိုင်တာရယ်၊ ပြတင်းပေါက်ပါတာရယ်ကြောင့် ဒီနေရာဟာ ဟောဒီအတန်းသစ်မှာ ကျွန်တော်တို့အတွက် ဘူမိနက် သန် နေရာမှန်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာ။ ရွေးပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ ခုံထဲဝင်ထိုင်ကြည့်ကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဘူမိနက်သန်က ကျွန်တော် တို့နဲ့ နည်းနည်းစိမ်းနေတယ်။ ကျောက်သင်ပုန်းကို ကြည့်ရတာလဲ တစ်မျိုးပဲ။ မနှစ်က ကျောက်သင်ပုန်းလို ကြည့်ရတာ သိပ်မညက်ဘူး လို့ခံစားရတယ်။ ကျောက်သင်ပုန်းပေါ်မှာတော့ စာမေးပွဲစစ်ထားတဲ့ ခုံနံပါတ်အစအဆုံး၊ ပျက်ကွက် စတဲ့ လူဦးရေစာရင်းတွေ ရှိတယ်။

ခဏကြာတော့ အတန်းထဲကို ကျောင်းသားတွေ ရောက်လာ ကြ၊ စကားပြောကြ၊ ရယ်ကြမောကြနဲ့ ၂ လလောက် ဝေးသွားတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ ပြန်ဆုံကြရတာပါ။ သင်းသင်းမော် ဆိုတဲ့ ကောင်မ လေးဆို ခုံနေရာမရဖြစ်နေတယ်။ သူထိုင်ချင်တဲ့ နေရာမှာ သူနဲ့မတည့် တဲ့လူရှိ၊ သူရတဲ့နေရာဆို သူ မကျေနပ်နဲ့ ခဏကြာတော့ ကျောင်း တက်ပြီး ကျွန်တော်တို့အတန်း ပိုင်ဆရာမ ရောက်လာတယ်။ ဆရာမ နာမည်က ဒေါ်ဌေးဌေး အောင်တဲ့။ ဓာတုဗေဒ ဘာသာရပ်သင် တယ်။ ဆရာမက သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်ပြီး တစ်နှစ်လုံးစခန်းသွား ရမယ့် ကျွန်တော်တို့ကို လေ့လာရင်း ၁၀ တန်းဆိုတာ ဘဝတစ်ဆစ် ချိုးအတွက် အရမ်းအရေးကြီးတဲ့ အတန်းဖြစ်ကြောင်း၊ ၁၀ တန်းမှာရ တဲ့ အမှတ်ဟာ ဘဝကိုပြောင်းလဲပေးမှာဖြစ်ကြောင်းတွေကို ပြော ပြတယ်။

ဆရာမက အသားညိုညိုနဲ့ ခပ်ဝဝပါ။ စာသင်ရင်၊ စာ ဖတ်ရင် ပါဝါမျက်မှန်တပ်တတ်တယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော် အတန်းပိုင်ဆရာမကို သဘောကျသွားပါတယ်။ ဆရာပဲဖြစ်ဖြစ်



ဆရာမပဲဖြစ်ဖြစ် အာဝဇ္ဇန်းရှိ၊ အပြောကောင်းမှ ကျွန်တော်က ကြိုက်တယ်။ နောက်တော့ အချိန်စာရင်းပေးပြီး စာအုပ်တွေ မနက်ဖြန်ပေးတော့မှာမို့ စာအုပ်ဖို့တွေ ၃ ရက်အတွင်း သွင်းဖို့ ပြောပါတယ်။ ဒီနေ့ ဘယ်ဆရာမမှ စာမသင်ကြဘူး။ မိတ်ဆက်ရင်း ရယ်စရာ စကားတွေပြောရင်းနဲ့ပဲ ပြီးကြတာပါ။ အဲဒီနေ့က ၁၀ တန်းစပေမယ့် ကျွန်တော့်လွယ်အိတ်ထဲမှာတော့ ၁၀ တန်းစာအုပ် မရှိသေးပါဘူး။ ကျွန်တော့်လွယ်အိတ်ထဲမှာ မနှစ်တုန်းက မြန်မာစာအုပ်နဲ့ ဓာတုဗေဒ စာအုပ်ပါးပါးကလေး ၂ အုပ်ပဲ ပါတာပါ။

၁၀ တန်းရောက်လာတဲ့အခါ ကျွန်တော်တို့ရင်ထဲက ရောဂါ ကိုလည်း ပြောရဦးမယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဘော်ဒါတွေအားလုံး လွယ်အိတ်နဲ့ပတ်သက်ရင် ပုံစံတစ်မျိုးတည်း ရှိစေချင်ကြတာက လွယ်အိတ်ထဲမှာ စာအုပ်လေးငါးအုပ်လောက်ပဲထည့်ပြီး ခပ်ပေါ့ပေါ့ ခပ်လွင့်လွင့် လွယ်ချင်ကြတာပါ။ အငယ် တန်းတုန်းကလို ဖတ်စာအုပ် တွေအပြည့်ထည့်ပြီး ဖောင်းကားနေတဲ့လွယ်အိတ်ကြီးကို ကုန်းရုန်း လွယ်လာရတာမျိုးကို မလုပ်ချင်တော့ဘူး။ ဒါက ကလေးအထာဖြစ် သွားပြီ။

ကျွန်တော်တို့ နေချင်၊ ဖြစ်ချင်တဲ့ စတိုင်လ်က ကျောင်းစိမ်း မဟုတ်တဲ့ အပြင်ကအကျိုးနဲ့ ပုဆိုးကို ခြေဖျားထွေးဝတ်၊ လွယ်အိတ် ခပ်ပါးပါးကလေးကို အလွင့်လေးလွယ်၊ နဖူးရှေ့က ဖုံးနေတဲ့ဆံပင်ကို လက်နဲ့ စက္ကန့် ၂၀ တစ်ခါလောက် ပင့်တင်။ ကျွန်တော်တို့ နေချင်တဲ့ ပုံစံကို အနှောင့်အယှက်ပေးတဲ့ ပြဿနာက ၃ ခုရှိတယ်။

ပထမတစ်ချက်က လွယ်အိတ်ထဲက ဖတ်စာအုပ် ထူထူကြီး တွေ . . ။

ကြီးကလည်းကြီး၊ လေးကလည်းလေးတဲ့ ဖတ်စာအုပ်

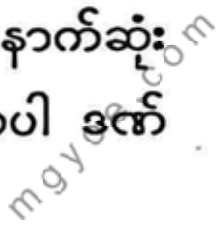


ကြီးတွေကို ကျွန်တော်တို့လွယ်အိတ်ထဲကို လုံးဝမထည့်ချင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခက်နေတာက ဆရာ/ဆရာမတွေကလည်း သူတို့ သင်တဲ့ ဘာသာရပ်အလိုက် ဖတ်စာအုပ်မထည့်ရင် လုံးဝမရဘူး။ စာသင်နေ တုန်း သူများဖတ်စာအုပ်ကို ပေါင်းကြည့်နေတဲ့ ကျောင်းသားတစ် ယောက်ကို တွေ့ပြီဆိုတာနဲ့ ခုံပေါ်တက် မတ်တပ်ရပ်ပဲ။ အဲဒီကျောင်း သား အဆော်ခံရရင်ရ၊ အပြစ်ပေးခံရရင်ရ တစ်ခုခုပါပဲ။ ဒီတော့ အပေါ့အလွင့် fancy ကလေးနေချင်တဲ့ ကျွန်တော်တို့အတွက် ဖတ်စာ အုပ်ကြီးတွေက ပြဿနာ ဖြစ်တော့တာပဲ။

နောက်တစ်ချက်က ကျောင်းစိမ်းပါ။

ကျွန်တော်တို့ အထက (၃) သယံဇာတကျွန်းမှာ ကျောင်းစိမ်း မဝတ်လို့ လုံးဝမရဘူး။ ကျောင်းစိမ်း ဝတ်မထားတဲ့ ကျောင်းသားကို ကျောင်းတက်ပြီး ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်အတန်းသင်တဲ့ ဆရာမက တွေ့တွေ့ လှမ်းခေါ်ပြီး ဇက်ပိုးအုပ်ချင်အုပ်၊ လက်ထဲကပါတဲ့ ကြိမ်လုံး နဲ့ ဆော်ချင်ရင်ဆော်. . ကြိုက်တာလုပ်ပြီး အိမ်ပြန် အင်္ကျီလဲခိုင်းလို့ရ တယ်။ တစ်ခါတလေ သုံးလေးရက်လောက် လွတ်ပေးထားပြီးမှ အတန်းထဲကို ဒုက္ခကျောင်းအုပ်နဲ့ ဆရာ ၃ ယောက်လောက်လိုက်ပြီး ကျောင်းစိမ်းစစ်တတ်တယ်။ ကျောင်းစိမ်းဝတ်မထားတဲ့ ကောင်က တော့ အနည်းဆုံး လေး ငါးချက်အတီးခံရတတ်တယ်။ ပထမ ကျောင်းစိမ်းမဝတ်ရင် လုံချည်ငါးမူး၊ အင်္ကျီငါးမူးဆိုပြီး ဒဏ်တပ် သေးတယ်။

အဲဒီ စည်းကမ်းလည်းပေါ်လာရော ၃ ရက်အတွင်း တစ် ကျောင်းလုံး ဘယ်သူမှ ကျောင်းစိမ်းမဝတ်ကြတော့ဘူး။ နောက်ဆုံး ပိုက်ဆံတော်တော်ချို့တဲ့တဲ့ ဗယာကြော်လို့ ကောင်မို့ကပါ ဒဏ်



ဆောင်ပြီး တခြားအကျိုးတွေ ဝတ်လာတယ်။ ဒါနဲ့ ပဲ ငွေကြေးဒဏ်စနစ် ကိုဖြုတ်ပြီး ကြိမ်လုံးစနစ်ကိုပဲ ပြန်ထားရတာ။

“ခက်တာက စာအုပ်တွေကွ”

ထုံးစံအတိုင်း ပေါက်စီက စဉ်းစားပြီးပြောတယ်။

“ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်က အိမ်သာထဲမှာ မီးခိုးတွေအရမ်းထွက်နေ လို့ ဆရာဦးခင်မောင်လတ်တို့ သွားဖမ်းတာ ငွှေးကိုတို့၊ မြင့်ကျော်တို့ မိသွားတာနော်။ ဒီကောင်တွေ အဆော်လည်းခံရ၊ မိဘခေါ်ပြီး ခံဝန်လည်းထိုးရတာတဲ့”

ဘယ်သန်က စိုးရိမ်တကြီး သတိပေးသည်။ ကျွန်တော့် အတွက်တော့ စီးကရက် သိပ်အရေးမကြီးပါဘူး။ ကျောင်းမ တက်ခင် ကောင်မလေးတွေလာတုန်း နှုတ်ခမ်းပေါ် ခဲလို့ရရင် တော်ပြီ၊ ဖတ်စာ အုပ်ကသာ အရေးကြီးတာ။ တစ်နေ့ကို ခြောက်ဘာသာလောက် အချိန်စာရင်းပါနေတော့ ကျွန်တော်တို့ ဖတ်စာအုပ်ခြောက်အုပ် လောက်ကို နေ့စဉ်သယ်နေရတာကိုး။ ဒီလွယ်အိတ်အလေးကြီးကို ကျွန်တော်တို့ နေ့စဉ်ထမ်းနေ ရတာ ကောင်မလေးတွေရှေ့မှာ စတိုင် သိပ်ပျက်တာပဲ။ ရှက်လည်း ရှက်မိတယ်။

“ဖတ်စာအုပ်အတွက် ငါ စဉ်းစားထားတာ တစ်ခုရှိတယ်. . မင်းတို့ သဘောတူရင် လုပ်မယ်ကွာ”

“ဘာလဲ . . တစ်ယောက်ကို နှစ်အုပ်စီညှိထည့်ဖို့လား မလွယ် ဘူးနော်”

“ဟုတ်ပါတယ်. . ဘယ်ဆရာမကမှ ဒါကို ခွင့်မပြုဘူး ကျောင်းသားတစ်ယောက်ကို ဖတ်စာအုပ်တစ်အုပ် ရှိနေရမယ် ဒါပဲ”

“အဲဒါ ငါသိပါတယ်. . ငါ လုပ်ချင်တာက ဒီလိုကွ. . ငါတို့



အိမ်မှာရှိတဲ့ ဖတ်စာအုပ်တွေအားလုံးကို ယူခဲ့မယ်ကွာ”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ဒီကောင်တွေအားလုံး မျက်လုံးပြူး သွားတယ်။ ကျွန်တော်က ဆရာကြီးလေသံနဲ့ ဆက်မပြောသေးဘဲ ခဏရပ်ပြီး ပြုံးကြည့်နေလိုက်တယ်။ ဘယ်ကောင် အလန့်တကြား ကန့်ကွက်မလဲလို့ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ တစ်ယောက်မှ ကျွန်တော့်အကွက်ထဲကို မဝင်ဘူး။ သူတို့ထက်စာရင် ကျွန်တော်က ပိုအကောင်သေးသ လောက် ပိုဉာဏ်များတယ်ဆိုတာ သိနေလို့ပါ။

“ဆက်ပြော စာကလေး”

“ဒီလိုကွာ ပေါက်စီရာ. . တို့ ဖတ်စာအုပ်တွေ အကုန်ယူပြီး တော့ ကျောင်းစောင့်ကြီး ဦးသိန်းအောင်အိမ်မှာ သွားထားကြမယ်. . ကျောင်းတက်ခါနီးမှ အချိန်ဇယားအတိုင်း သွားယူကြမယ်. . ပြီးရင် ကျောင်းဆင်းတော့ ပြန်ထားခဲ့မှာပေါ့ကွာ”

ကျွန်တော့်စကားဆုံးတော့ အားလုံးငြိမ်သွားတယ်။ ကျွန်တော်က ဒူးနဲ့ပြီး ဒီကောင်တွေကို ပြုံးကြည့်နေလိုက်တယ်။ ကျောင်းစောင့်ကြီး ဦးသိန်းအောင်ဆိုတာ ကျောင်းထဲမှာပဲ သစ်သား အိမ်ကလေးနဲ့ နေတာပါ။ သူ့မိန်းမက သန့်ရှင်းရေးဝန်ထမ်း၊ မုန့်ဈေး တန်းမှာ ရာသီပေါ်ကုန်ကလေးတွေ၊ ဘာတွေ ရောင်းတယ်။ ကြံတို့၊ ဖရဲသီးတို့၊ မာလကာသီးတို့ပါ။ ဦးသိန်း အောင်ကလည်း ရှာလပတ် ရည်တွေ ဘာတွေရောင်းတတ်တယ်။ ကျွန်တော်တို့နဲ့လည်း ရင်းရင်း နှီးနှီးရှိပါတယ်။

“ဦးသိန်းအောင်က လက်ခံပါ့မလား”

“ဘယ်သန်ရာ. . ငါတို့က သူ့အိမ်သွားပြီး ဆေးလိပ် ခိုး သောက်တာမှ မဟုတ်တာပဲ. . ကျောင်းစာအုပ်ထားတာပဲ ဘာလို့

mgyob.com

မရုရုမှာလဲ. . ငါ ပြောမယ်ကွာ”

နောက်ဆုံး ကျွန်တော့် မဟာအကြံတော်အတွက် ဦးသိန်းအောင်နဲ့ ညှိကြတယ်။

“မဖြစ်ဘူးထင်တယ်ကွ. . ဆရာကြီးသိရင် မကောင်းဘူး”

“မဟုတ်တာ လုပ်တာမှမဟုတ်ဘဲ ဦးသိန်းအောင်ရာ ခင်ဗျား ကျောင်းတက်ခေါင်းလောင်း မခေါက်ခင် ကျွန်တော်တို့ လာယူမယ်. . ကျောင်းဆင်းတော့ လာပြန်ထားမယ်. . ဒါ ပဲဥစ္စာ”

ဦးသိန်းအောင်က ဆေးပေါ့လိပ်အတိုကို မဲဖွာကာ သေသေချာချာ စဉ်းစားပါတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ကို မကြည့်ဘဲ မဖြစ်ပါဘူးကွာ. . ဟု သူ့ကိုယ်သူပြောသလို ပြောသည်။ ဒီလိုလွယ်လွယ်နှင့် အကူအညီမပေးလျှင် ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာပါ ကျွန်တော် စဉ်းစားထားပြီးသား။

“ဦးသိန်းအောင် ကျောင်းသားတွေကို ဆေးလိပ်ခိုး ရောင်းတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့လည်း သိနေတာပဲ. . ဒီကိစ္စက အဲဒီလောက် အန္တရာယ်မများဘူး. . ထားပါလေ. . စာအုပ်သိမ်းပေးခဲတစ်လ ငါးကျပ်ယူဗျာ”

ဦးသိန်းအောင် နည်းနည်းတော့ ဖြုံသွားတယ်။ လူဆိုတာ ဒီလိုပါပဲ။ ခြောက်တာနဲ့ ချောတာကို မခံနိုင်ကြတာ အမှန်ပဲလေ။

“ငါးကျပ်တော့ နည်းတယ်ကွာ”

“တစ်ဆယ်ဗျာ”



နောက်နေ့မှာ ကျွန်တော်တို့လေးယောက်စလုံး လွယ်အိတ် အလွင့် ပေါ့ပေါ့ကလေးတွေနှင့် ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ လွယ်အိတ်ကိစ္စ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းစိမ်းဝတ်စုံ တစ်စုံစီပါ ထားကြ၏။ အိမ်က ဝတ်ချင်တဲ့အင်္ကျီ ဝတ်ကာထွက်သည်။ မနက်ခင်း ကျောင်း ထိပ်မှာ Style ထုတ်ကြ၏။ ၃ ရက်တစ်ခါ ကျောင်းစိမ်းလျှော်ဖို့ စာအုပ် ထားခအားလုံး နှစ်ဆယ်ပေးရသည်။ တစ်နေ့ တစ်ယောက် တစ်မတ် စု . . . တစ်နေ့ တစ်ကျပ်ရ၊ ရက် ၂၀ ပြည့်ရင် ဦးသိန်းအောင်ကိုပေး၊ တော်တော်လေး ပြေလည်နေလေသည်။

“ဟေ့ကောင် . . . ငါတို့ ကျောင်းစိမ်းမဝတ်တာနဲ့၊ စာ အုပ်တွေ မပါတာကို ပျားတုပ်က သိပ်မကျေနပ်ဘူးကွ . . . စုံစမ်းနေတယ်တဲ့”

“ဒီကောင် ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ . . . ကျောင်းထဲနဲ့ အတန်းထဲမှာ တို့က စည်းကမ်းညီနေတာပဲ”

ပျားတုပ်ဆိုတဲ့ကောင်နဲ့ကတော့ ကျွန်တော်တို့အုပ်စု က ဘာမှမဟုတ်လည်း ရန်သူလိုဖြစ်နေတာပဲ၊ ဒီကောင်ကိုတော့ ကျွန်တော်တို့ အမြဲတမ်း သတိထားရတယ်။ ဒီကောင်ကလည်း တစ်ခါတလေ ခေါ်ခေါ်ပြောပြောနေပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ကိုဆို မျက်ခြည်ပြတ်တော့ မခံတတ်ဘူး။ တစ်နေ့တော့ ပျားတုပ် ကျွန်တော်တို့ဆီ ရောက်လာပြီး စကားပြောတယ်။

“စာကလေး. . မင်းတို့စာအုပ်နဲ့ အကျီတွေကို ဦးသိန်းအောင် အိမ်ထဲမှာ ထားတာဆို”

“ဟုတ်တယ်. . ဘာဖြစ်လဲ”

ပေါက်စီက ခပ်ပြတ်ပြတ်ဖြေတယ်။ ပျားတုပ်က ပျာပျာ သလဲတားပါတယ်။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးကွာ. . ငါလည်း ဒီစာအုပ်တွေ ထမ်း ရတာ မထမ်းချင်တော့ဘူးကွာ. . အဲဒါ မင်းတို့လိုပဲ ထားရင် ကောင်းမလား လို့ပါ”

“ဒါ ငါတို့နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ. . ဦးသိန်းအောင်ကို သွားပြောပေါ့ကွာ”

ပေါက်စီရဲ့ ခပ်ဆတ်ဆတ်စကားကြောင့် ပျားတုပ် အီး အဲနဲ့ ထွက်သွားတယ်။ နောက်နေ့ကျတော့ ဦးသိန်းအောင်ကို ပြောထားရတယ်။ ဒီကောင်က ပြဿနာရှုပ်တတ်တာ၊ ကျွန်တော်တို့နဲ့ သိပ်မတည့်တာတွေပါ။ ဦးသိန်းအောင်ကလည်း တစ်လကို ၂၀ ရနေတဲ့ သူ့ဝင်ငွေကို အထိခိုက်မခံချင်တော့ပါဘူး။ ပျားတုပ်ကို ထားခွင့်ပေးလို့ နောက်ကလူတွေပါ လိုက်လာ ပြီး တရုန်းရုန်းဖြစ်ရင် တာရှည်မခံဘူးဆိုတာ သူ ရိပ်မိပါတယ်။



ကျောင်းရှေ့မှာ ကျွန်တော်တို့အုပ်စု လေးယောက်ရဲ့ စတိုင်လ်က တခြားကျောင်းသားတွေထက် ထူးခြားနေခဲ့တယ်။ တစ်ခါတော့ အတန်းပိုင်ဆရာမက ကျောင်းအလာ ကျွန်တော်တို့အုပ်စုနဲ့ တွေ့တော့ “နင်တို့လေးယောက် ကျောင်းစိမ်းမဝတ် ဘူးလား” လို့ မေးတယ်။ ကျွန်တော်တို့က “ဝတ်ပါတယ်ဆရာမ အတန်းထဲကျရင် ကြည့်ပါ” လို့ ဖြေလိုက်တယ်။

အတန်းထဲကျတော့ ကျောင်းစိမ်းဝတ်ထားတဲ့ ကျွန်တော်တို့ ကိုတွေ့တော့ ဆရာမက ဘာမှမပြောပါဘူး။ မေးတာတွေ ဘာတွေ လည်းမရှိဘူး။ ကျွန်တော်တို့လေးယောက်ကတော့ လူလည်ကျထား တဲ့ အရသာကို အပြည့်အဝ ခံစားနေရတာပေါ့လေ။

အဲဒီအချိန်မှာ ဘယ်သန်က မြင့်မြင့်ရီလေးကို လိုက်နေတာ အဖြေမရသေးပေမယ့် ပြေလည်မယ့် သဘောတော့ ပြနေပြီ။ ကျွန်တော်တို့အတန်းထဲမှာ မြင့်မြင့်ရီနှစ်ယောက်ရှိ တယ်။ ဘယ်သန် ကောင်မလေးက နည်းနည်းသေးလို့ မြင့်မြင့်ရီလေးလို့ ဆရာမက ခွဲပေးထားတာ။ မြင့်မြင့်ရီလေးနဲ့ အဆင်ပြေမလိုဖြစ်လာတာဟာ ကျွန် တော်တို့ ကျောင်းစိမ်းခဏမဝတ်ဘဲ ရှိုးပြကောင်းလို့လို့ အားလုံးက ကျိန်းသေယူဆပြီး ဂုဏ်ယူနေကြတယ်။

စာပြန်တော့ မြင့်မြင့်ရီလေးက ကျောင်းစိမ်းကိစ္စကို မေးထား တယ်။ ကျောင်းရှေ့မှာ မဝတ်ဘဲ အတန်းထဲမှာကျတော့ ဘယ်က ရောက်လာတာလဲပေါ့။

ဒီကိစ္စကို ကျွန်တော်ကပဲ ဂုဏ်ယူစွာရှင်းပြလိုက်လို့ မြင့်မြင့်ရီ လေးက တအံ့တဩနဲ့ သူ စိုးရိမ်တာတွေ ပျောက်သွားတယ်။ ပျားတုပ် ကတော့ လွယ်အိတ်ကြီးတကုန်းကုန်းနဲ့ ကျောင်းကို ရုန်းပြီးလာရ



တာပေါ့။ တစ်ခါတစ်လေလည်း ကျွန်တော်တို့က ဒီကောင့်ကို ခပ်ပါးပါးစကြတယ်။ ဟေ့ကောင် ကူလွယ်ပေးရဦးမလား၊ ဘာညာပေါ့။

ဒီကောင် ဘာမှပြန်မပြောဘူး။ ဒီလိုစတိုင်း ဒီကောင့် စိတ်ထဲမှာ ဒေါက်နဲနေတယ်ဆိုတာတော့ ကျွန်တော်တို့ သိပါတယ်။

ပထမအစမ်းနားနီးတဲ့ တစ်ရက်မှာ ဆရာမက တစ်တန်းလုံးကို သတိပေးစကားတစ်ခုပြောတယ်။ တနင်္လာနေ့မှာ မြို့နယ်ပညာရေးမှူးနဲ့ ပညာရေးဝန်ကြီး ကျောင်းတွေကို လိုက်စစ်မယ်၊ အဖြူနဲ့ အစိမ်းတွေ ဝတ်ခဲ့ကြဖို့ပါ။ ကျွန်တော်တို့ လေး ယောက်ကတော့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ပြုံးကြည့်ကြရင်းနဲ့ ဒါလေးများပေါ့ကွာ . . ပေါ့လေ။

အဲဒီနေ့က ကျောင်းဆင်းတော့ စာအုပ်သွားထား၊ အင်္ကျီတွေ ချွတ်ကြရင်း ဦးသိန်းအောင်ကို မှာရတယ်။ တနင်္လာနေ့ ကျောင်းစစ်တွေလာမယ်၊ အင်္ကျီလျှော်ထားပေးပေါ့လေ။ ကျွန်တော်တို့ ပြန်အထွက်မှာ ပျားတုပ်ကိုတွေ့တယ်။ ဒီကောင်လဲ စာအုပ်တွေ လာထားတာ။ ဦးသိန်းအောင်လည်း သူလုပ်တာမိသွားလို့ မျက်နှာမထားတတ်အောင်ဖြစ်နေတယ်။

“ငါ့ကြောင့် ဘာမှပြဿနာ မတက်စေရပါဘူးကွာ . . ငါက ဦးသိန်းအောင်ကို သေသေချာချာကတိပေးပြီး မနေ့ကမှ စထားတာပါ”

ပျားတုပ်က အဖြူနဲ့အစိမ်းအင်္ကျီတွေကိုချွတ်ရင်း ပြောတယ်။ ဖတ်စာအုပ်တွေထမ်းရတာ ကျောင်းသားချင်း ကိုယ်ချင်းစာတာရယ်၊ ဦးသိန်းအောင် အပိုဝင်ငွေကို မထိခိုက်စေချင်တာရယ်ကြောင့် ကျွန်တော်တို့လည်း ဘာမှမပြောတော့ ပါဘူး။ ပျားတုပ်ကိုပဲ . . .



“နောက်ကောင်တွေ နည်းမပြန့်တော့နော်. . လူ သိပ်များရင် ဦးသိန်းအောင် ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်”

“အေးပါကွ. . ငါတစ်ယောက်တည်းပါ စိတ်ချ”

တနင်္လာနေ့ကျတော့ ကျောင်းရှေ့မှာ ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်တော်တို့ စကားပြောရင်း ကောင်မလေးတွေကို Style ထုတ် နေကြတယ်။ ပျားတုပ်ပါ ကျွန်တော်တို့နဲ့အတူ လာနေတယ်။ မြင့်မြင့်ရီက ကျွန်တော်တို့ကိုတွေ့တော့တောင် စိတ်ပူလို့ လာမှာသွားသေးတယ်။ ဘယ်သန်က စိတ်ချပါ ရီလေးရ. . အတန်းထဲကျမှ အဖြူနဲ့အစိမ်းပေါ့လို့ Style နဲ့ ပြန်ဖြေနေတယ်။ ဂုနာရီထိုးခါနီး ငါးမိနစ်ကျတော့ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းထဲဝင် ဦးသိန်းအောင်အိမ်ကို လာခဲ့ကြတယ်။ ဦးသိန်းအောင်ကတော့ မရှိဘူး။ ထုံးစံအတိုင်း ဈေးရောင်း၊ ခေါင်းလောင်းထိုးပေါ့။ သူ့ အိမ်တံခါးက အမြဲတမ်းစေ့ထားတာပါ။

တံခါးကို တွန်းဖွင့်ပြီးဝင်လိုက်တော့ မီးပူတိုက်ထားတဲ့ ကျွန်တော်တို့ အင်္ကျီတွေလည်းမရှိ၊ စာယွဲ့ခုံကလေးပေါ်မှာ တင်ထားတဲ့ ကျွန်တော်တို့ဖတ်စာအုပ်တွေလည်း မတွေ့ရတော့ ကျွန်တော်တို့ တော်တော်ပျာသွားတယ်။ အိမ်ခန်းထဲမှာ ဝင်ရှာတော့လည်း မတွေ့ဘူး။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျောင်းတက်ခေါင်းလောင်းကထိုးပြီ။

ကျွန်တော်တို့က ကမန်းကတမ်း ဦးသိန်းအောင်ကို ရှာမေးတော့ သူ့အိမ် ညက သူ့ခိုးခိုးခံလိုက်ရလို့တဲ့ . . အင်္ကျီတွေရော စာအုပ်တွေရော ဒန်အိုးတွေရော ပါသွားတာတဲ့။ သွားပြီ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ပျာသွားတယ်။ ဒီနေ့ ကျောင်းစစ်တွေ ရှိတယ်။ ဘာလုပ်ကြရမလဲ။ ဦးသိန်းအောင်ကလည်း မျက်နှာငယ်ကလေးနဲ့ တောင်းပန်ပါတယ်။

mgvooe.com

“ဟာ. . မဖြစ်ဘူးဗျ. . ဒီနေ့ ကျောင်းစစ်တွေလာမှာ. . ကျွန်တော်တို့ ဒီအင်္ကျီတွေနဲ့ မရဘူး. . မတက်ပဲ ပြန်မှဖြစ်မယ်. . တံခါးဖွင့်ပေးပါ”

“ဟာ. . ခုမှ မရတော့ဘူးလေကွာ . . ငါ မင်းတို့ကို စောစောပြောပြမလို့ . . မင်းတို့ကမှ မလာတာ. . ခုမှ ဖွင့်လို့ မရတော့ဘူး. . ဆရာကြီးက သော့သိမ်းသွားပြီ”

ဒါတော့ ကျွန်တော်တို့သိပါတယ်။ ဦးသိန်းအောင်က မနက်ကို ဆရာကြီးဆီမှာ သော့သွားယူပြီး ဖွင့်ပေးရတယ်။ ပြီးရင် ဆရာကြီးကို သော့ပြန်အပ်၊ ၇ နာရီထိုးတာနဲ့ ကျောင်းဝန်းတံခါးကို သော့ခတ်၊ ၁၂ နာရီထိုးမှ သော့သွားယူပြီး ဖွင့်ပေးရတာ။ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းထဲက ပြန်ထွက်လို့မရတော့ဘူး။ ကျောင်းဝန်းထဲမှာလည်း အပေါက်ဆိုလို့ တစ်ပေါက်မှ မရှိဘူး။ အားလုံး အုတ်တံတိုင်းခတ်ထားတာ။

“အဲဒါ . . ခင်ဗျား အပြစ်ပဲဗျ. . ခင်ဗျားကို ပိုက်ဆံ ပေးပြီး အပ်တာ. . ဒီလိုဖြစ်တာ ခင်ဗျားမှာ တာဝန်ရှိတာပဲ. . တစ်ခုခု လုပ်ပေးဗျာ”

ပေါက်စီက တော်တော်ဒေါသဖြစ်နေပြီ။ ဦးသိန်းအောင်လည်း ဘာမှမပြောဘဲ ဟိုလိုဒီလိုနဲ့ ထွက်သွားပြီး ဆရာကြီးရုံးခန်းထဲဝင်နေတယ်။ ကျွန်တော်တို့ လိုက်လို့မရ အောင်ပါ။ ကျောင်းသားတွေ အတန်းထဲဝင်ကုန်ပြီ။ ကျွန်တော်တို့ငါးယောက် ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဘူး။

“အိမ်သာထဲ ဝင်ပုန်းမယ်ကွာ”

“တစ်နေ့လုံး အိမ်သာထဲမှာ နေလို့ရမလားကွ”

“ငါကတော့ အတန်းထဲမဝင်တော့ဘူး. . မရ. . ရ အောင်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာပေ



ထွက်မယ်”

ပေါက်စီကတော့ တစ်ရှူးထိုးပဲ။ ပျားတုပ်ကလည်း အဲဒီ အကြံကို လက်ခံတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ မလုပ်ရဲဘူး။ ပေါက်စီနဲ့ ပျားတုပ် အချိန်မရှိဘူးဆိုပြီး ထွက်သွားကြတယ်။

“ဒီလိုလုပ်ကွာ. . ဒီနေ့ အတန်းထဲတော့ ဘယ်လိုနည်း နဲ့မှ ဝင်လို့မရဘူး. . ငါတို့ ဦးသိန်းအောင်အိမ်ထဲမှာပဲ ပုန်းကြမယ်. . ကျောင်းဆင်းကျမှ ရောပြန်မယ်”

နောက်ဆုံး ကျွန်တော့်အကြံအတိုင်း ဦးသိန်းအောင် အိမ် ဘက်ထွက်လာ. . အိမ်ထဲဝင်ထိုင်နေရတယ်။ နံစော် စုတ်ပြတ်နေတဲ့ သူ့အိပ်ခန်းထဲမှာ ဂုယောက် လှဲရင်း တိတ်ဆိတ်နေတဲ့ ကျောင်းကြီး ထဲမှာ ရင်တခုန်ခုန်နဲ့ စောင့်နေရတယ်။

ပထမအချိန်ကုန်တဲ့ ခေါင်းလောင်းထိုးအပြီးမှာပဲ ဆရာ ဦးခင်မောင်လတ်နဲ့ ဆရာဦးရန်နိုင်တို့ ရောက်လာပြီး. . “ဟေ့ကောင် တွေ . . ထွက်ခဲ့ကြစမ်း” ဆိုတဲ့အသံကို ကြားရတော့တာပဲ။

ရုံးခန်းထဲရောက်တော့ ပျားတုပ်နဲ့ ပေါက်စီကို မျက်နှာ ဆီးရွက်လောက်ကလေးတွေနဲ့ တွေ့ရတယ်။ ဦးသိန်းအောင်လည်း ဆရာကြီးရှေ့မှာ ခေါင်းငုံ့လို့ ဒီကောင်တွေ အုတ်တံ တိုင်းကျော်ပြီး Church ထဲအဝင်မှာ Church က တာဝန်ရှိတဲ့ လူတွေကဖမ်းပြီး လာပို့ သွားတာကိုး။

စစ်ရင်းဆေးရင်း ဦးသိန်းအောင်လည်း ပေါ်၊ ကျွန်တော်တို့ လည်း မိပေါ့။ ဦးသိန်းအောင်က ကျွန်တော်တို့ အင်္ကျီတွေ၊ စာအုပ် တွေထားတာထက်၊ ကျောင်းစောင့်လုပ်ပြီး အိမ်ကို သူ့ခိုးဝင်ခံရတဲ့ အပြစ်က ပိုကြီးနေတယ်။ ဦးသိန်းအောင်က ကျောင်းကို မစောင့်ဘဲ

mgysb.com

ညဘက် ရပ်ကွက်ထဲ အသုဘမှာ လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး ဖဲသွား ရိုက်နေတာကိုး။

ကျောင်းစစ်တွေရောက်လာတော့ ဆရာကြီးက ကျွန်တော် တို့ကို စတိုခန်းထဲမှာရှိတဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေ၊ ပစ္စည်းတွေ သိမ်းခိုင်း၊ စီခိုင်းထားတယ်။ ကျောင်းစစ်တွေပြန်တော့မှ ကျွန်တော်တို့ကို ငါးချက် စီရိုက်၊ နောက်နေ့ မိဘခေါ် ပြီး ဦးသိန်းအောင်ကိုတော့ အလုပ်မပြုတ် ရုံတမယ် ပြင်းထန်စွာ သတိပေးလိုက်တယ်။

နောက်နေ့မနက်ကျတော့ ကျွန်တော်တို့သတင်းက တော် တော်ကို ကြီးသွားလို့ ဟိုကမေး၊ ဒီကမေးနဲ့။ အိမ်ကလည်း ဆူလိုက် တော့ မပြောနဲ့တော့။ ဖတ်စာအုပ်တွေ ပြန်ဝယ်ပေးရတာ မဟုတ် လား။ ဘယ်သန်ဆို အဆော်တောင် ထပ်ခံရတယ်ဆိုပဲ။

နောက်နေ့တွေမှာ ကျွန်တော်တို့လွယ်အိတ်ပေါ့ပေါ့ အလွင့် ကလေးနဲ့ စတိုင်လ်မထုတ်နိုင်တော့ပါဘူး။ ဖတ်စာအုပ်တွေအစုံနဲ့ လွယ်အိတ်ကို ကုန်းထမ်းနေရတာပဲ။ ဆရာတွေကလည်း အတန်းထဲ ကိုရောက်တာနဲ့ နာမည်ကြီး ကျွန်တော်တို့ ကို ဖတ်စာအုပ်ပါလား အရင်တန်းမေးကြတယ်။ လွယ်အိတ်ထဲက ဖတ်စာအုပ်အသစ်တွေကို ထုတ်ရတိုင်း၊ ကျောင်းစာအုပ်တွေကိုပါ ခိုးသွားတဲ့သူခိုးကို ကျွန်တော် တို့ ကျိန်ဆဲဖို့ပဲ တတ်နိုင်ပါတော့တယ်။

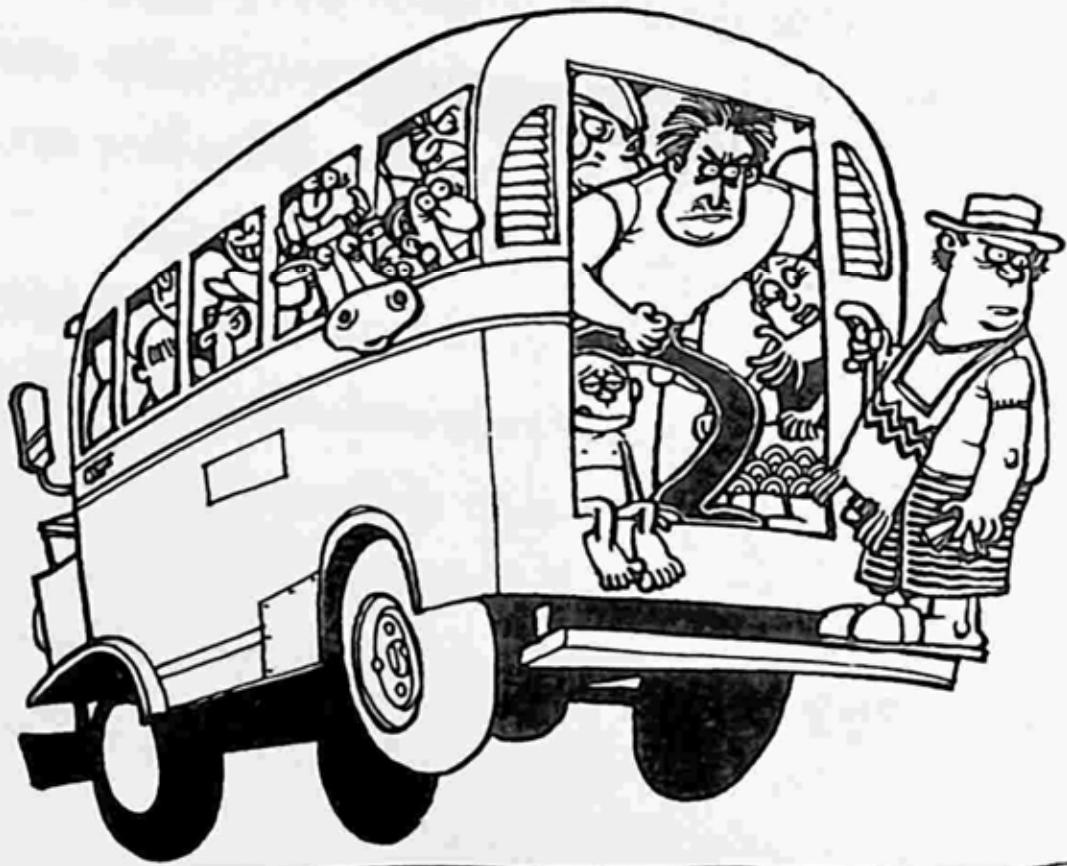


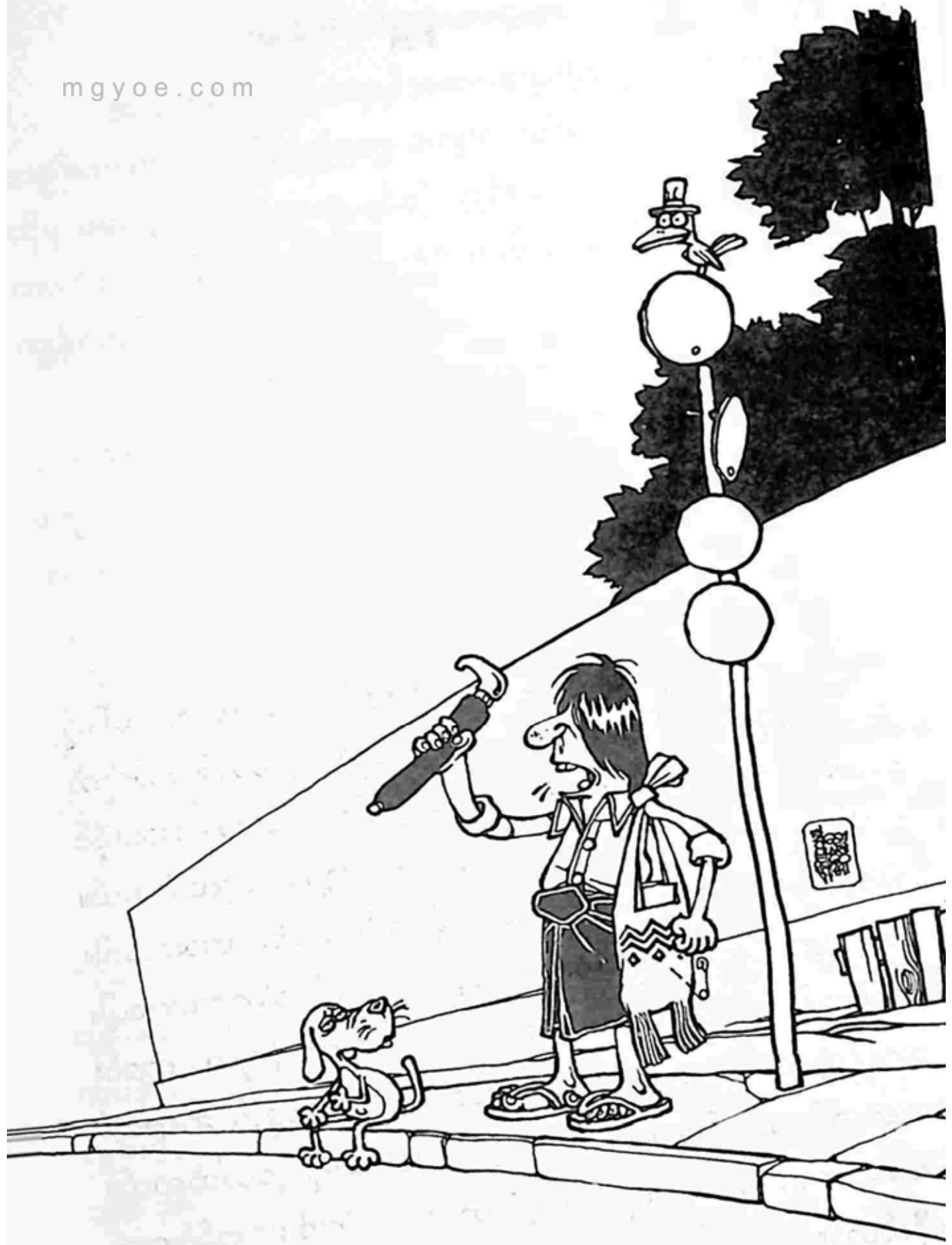
mgyc.com

ကျွန်ုပ်နှင့် ခါးပိုက်နိုက်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာပေ

mgyc.com





ရှေ့ကို ထိုးရပ်လာတဲ့ ဆယ့်သုံးအစိမ်း ဘတ်စ်ကားပေါ်ကို ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်တဲ့ပုံစံနဲ့ ခပ်တည်တည် ကျွန်တော်တက်လိုက် တယ်။ ကားပေါ်ကို ရောက်ပြီးတာနဲ့ ရှေ့ပေါက်နံဘေးက ကားဒရိုင် ဘာကြီးရဲ့ နောက်မှာရပ်ပြီး တစ် ကားလုံးကို ကျောခိုင်းပစ်လိုက်တယ်။ အဲဒီလို ခပ်မိုက်မိုက် စတိုင်လ်ကို ကျွန်တော် တမင်ယူထားတာပါ။ ဒီနှစ် ကျောင်းစတင်မှု ဒီစတိုင်လ်ကို ကျွန်တော် ပြောင်းတာပေါ့။ အရင်တုန်း ကဆိုရင် ကားပေါ်ရောက်တာနဲ့ အထက (၃)က ကျောင်း သား/သူ တစ်ဦးတလေကို တွေ့မလား. . . ။ ဒါမှမဟုတ် ဆရာမ/ ဆရာတစ်ယောက်ယောက်ကို တွေ့မလားလို့ အရင်ရှာတတ်တယ်။ အခုတော့ . . . အဲဒီလို မဟုတ်တော့ပဲ တစ်ကား လုံးကို ကျောခိုင်းထား လိုက်တာ။

ဖြစ်နိုင်ရင် တစ်လောကလုံးကို မတွေ့ချင်ဘူးဗျာ။

mg y o e အထက(၃)က ဆရာ/ဆရာမတွေကိုရော တစ်ကျောင်း တည်းတက်တဲ့ အခန်းဖော်တွေ၊ ကျောင်းဖော်တွေကိုရော ဘယ်သူ့ ကိုမှ မတွေ့ချင်ဘူး။ မတွေ့ချင်ဆို ကျွန်တော် ဒီနှစ် ဆယ်တန်းကျ တာကိုး။ ဟုတ်တယ်။ ၁၉၈၃ - ၈၄ ခုနှစ် စာမေးပွဲမှာ ၁၀တန်းကို ကျွန်တော် ကျခဲ့တယ်။

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်ပြဿနာက ဆယ်တန်းကျတာ ကစပြီး လောကကြီးနဲ့ ရန်ဖြစ်နေတာပါ။ လူတွေဟာ ခက်တယ်ဗျာ။ စာမေး ပွဲဆိုတာ စစ်မြေပြင်နဲ့ (တိုက်ပွဲ)နဲ့ တူတယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ သမိုင်း ဆရာ ဦးခင်မောင်စိုးက ပြောဖူးတယ်။ ကျွန်တော်တို့တုန်းက ၁၀တန်း စာမေးပွဲမှာ မြန်မာတစ်နိုင်ငံ လုံး မေးခွန်းတစ်ခုတည်းပဲဗျာ။ ဒါကြောင့် သင်တဲ့ Course လည်း အတူတူပဲ။ ဆရာဦးခင်မောင်စိုးက မင်းတို့ကို သူက (စာမေးပွဲက) ဘယ်လိုလာတိုက်မယ်ဆိုတာ အချက်အလက် အားလုံးပေးပြီးသားတဲ့။ သူတိုက်မယ့် အချက်အလက်တွေ အားလုံးကို မင်းတို့ကသိထားရင် သူ ဘယ်နည်းနဲ့တိုက်တိုက် မင်း တို့ နိုင်မှာပဲတဲ့။

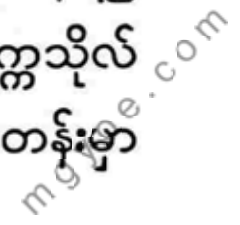
ဆရာ့စကားဟာ တော်တော်ပြည့်စုံတဲ့ စကားပါ။ ဒါ ပေမယ့် ကျွန်တော် ရှုံးခဲ့တယ်။ ဒါ ဘာဖြစ်လဲ. . .။ ဆရာ့ စကား အတိုင်းဆို ကျွန်တော် ၁၀ပွဲတိုက်ခဲ့ပြီးပြီ။ တစ်ပွဲရှုံးတာ ဘာဖြစ်လဲ။ သူငယ်တန်း ကနေ ၁၀တန်းအထိ၊ ကျွန်တော် ဒီတစ်ပွဲပဲ ရှုံးခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် လူတွေက ကျွန်တော့်ကို အထင်သေးခဲ့တယ်။ အိမ်က အထင်မကြီး ဘူး။ အိမ်ကို ဧည့်သည်လာတိုင်း၊ မိတ်ဆွေတွေနဲ့တွေ့တိုင်း အမေနဲ့ အဖေက “အိမ်က သားတော်မောင်ကတော့ ကျသတဲ့လေ. . . ဒီနှစ် ကျသတဲ့” လို့ ပြောတတ်တယ်။ စာမေးပွဲအောင်ရင်တောင် လူတွေ တိုင်း အဲဒီလောက် ပြောပျံ့မလား မသိဘူး။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာပေ

mg y o e . com

မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကလူတွေ ကလည်း တွေ့တာနဲ့ “မင်း ဒီနှစ်ကျတယ်ဆို. . ကွ” လို့ စကားစကြ တယ်။ သိပြီးရင် ဘာဖြစ်လို့လာမေးနေသေးလဲ. . ။ ပြီးတော့ ရပ်ကွက် ထဲက စာမေးပွဲအောင်တဲ့လူတွေအကြောင်းကို ပြော လိုက်သေးတယ်။ ပြီးတော့ “ကြိုးစားကွာ” တဲ့။ ခင်ဗျားရော ဆယ်တန်းအောင်လို့လားလို့ ကျွန်တော် ပြန်မေးချင်ပေမယ့် မမေးဖြစ်ဘူး။ သူတို့ စကားတွေကို ကျွန်တော် ပေခံပါတယ်။ ရုပ်ရှင်တို့ ဗီဒီယိုတို့ထဲကလို “အခုနှစ် ဘာသာစုံ D ထွက်ရမယ်ကွ” လို့လည်း လက်သီးဆုပ်ပြီး ကျွန်တော် မကြိုးဝါးပါဘူး။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ အဲဒီလူတွေလာပြောတဲ့ စကား တွေအားလုံးကို မောင်းထုတ်နိုင်တဲ့ ခပ်တည်တည်ခပ်မဲ့မဲ့ နှုတ်ခမ်း တစ်စုံ ရှိနေတယ်။

အဲဒီအဖြစ်တွေထက် ဆိုးတဲ့အဖြစ်က ကျောင်းက ကျွန်တော် တို့ကို ဆက်ဆံပုံပါ။ ကျောင်းစတင်တဲ့နေ့မှာပဲ ကျွန်တော်တို့ ၁၀တန်း ကျတဲ့ ကျောင်းသားတွေအားလုံးကို (F) အခန်းကိုပို့လိုက်တယ်။ (F) အခန်းဆိုတာက တစ်နှစ်ကျတွေ ချည်းပဲ နေရတဲ့အခန်းလေ။ ပို့တာက ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကျောင်းစတင်တဲ့နေ့က ဆရာတွေဝင်က တည်းက ကျွန်တော်တို့ကို နှစ်ပြားမတန်အောင် ဆူတော့တာပဲ။ မနှစ် က ဆိုးခဲ့မိုက်ခဲ့ပြီး ပြီ။ ကိုယ်ရတဲ့အခွင့်အရေးကို အဆုံးရှုံးခံခဲ့ပြီးပြီ။ ဒီနှစ်ထပ်ဆိုးလို့ကတော့ သိကြားမင်း ဆင်းကယ်တောင် မရတော့ဘူး။ ငါတို့က နင်တို့မျက်နှာတွေကို မြင်ချင်တာမဟုတ်ဘူး။ မမြင်ချင်လည်း မြင်နေရဦးမယ်။ အသုံးမကျတဲ့ အရသာကို နင်တို့ ခံစားနေရပြီ မဟုတ်လား. . ကြည့်စမ်း. . အောင်သွားတဲ့လူတွေက တက္ကသိုလ် တက်ဖို့ ပြင်နေကြပြီ. . နင်တို့က ဒီလေးလုံးနဲ့ ဒီကျောင်း၊ ဒီအတန်းမှာ



ဒီဆရာနဲ့ ဒီစာပြန်သင်နေရတာ. . အေး. . ဒီ နှစ်လုံးထပ်ဖြည့်ပေး
လိုက်ဦးမယ်. . ဒီအချိုးမျိုးနဲ့ဆို ဒီနှစ်လည်း မအောင်ဘူးမှတ်. . ။

ဆရာတစ်ယောက်ဝင် တစ်ခွန်းနဲ့ ပြောသွားလိုက်တာ ဗျာ၊
ရှက်တတ်ရင် ကိုယ့်မျက်နှာ ကိုယ့်အိမ်သာက မုတ်ထဲထိုးထည့်၊ ရေ
လောင်းချဖို့ပဲ ကောင်းတော့တယ်။ သမိုင်းဆရာ ဦးခင်မောင်စိုးနဲ့
အင်္ဂလိပ်ဆရာ ဦးသန်းဝေတို့ပဲ “ဪ. . ငါ့တပည့်တွေ ငါတို့နဲ့
ကျောင်းကို တော်တော်ချစ်ကြပါလား” လို့ ခပ်ပေါ့ပေါ့စကားဆိုတယ်။
ဒါလည်း ရှေ့မှာ အခံရှိပြီးသားဆိုတော့ ထိတာပါပဲ။

အဲဒီထက်ဆိုးတဲ့ နောက်တစ်ချက်က ကျွန်တော်တို့ (F)
အခန်းကို ဝင်တဲ့ ဆရာတွေ၊ ဆရာမတွေအကုန်နီးပါးက ကျွန်တော်တို့
ကျောင်းသားတွေကို လူဆိုးလို့ ထင်ထားတာပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့
တစ်ခုခုအပြစ်မလုပ်လိုက်နဲ့ “ဒီအချိုးမျိုးနဲ့ မနှစ်ကလည်း ကျပြီးပြီ”
ဆိုတဲ့စကားက အရင်ပဲ။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း ကျောင်းစည်းကမ်း
အရ မှားလို့အပြစ်ပေးတာထက် အဲဒီစကားကြီးကိုပြောတာ ပိုနာ
တယ်။ ကျွန်တော်တို့များ တစ်ခါတစ်လေ စာမရခဲ့ရင် “မနှစ်ကလည်း
အာပေါက်အောင် သင်ပြီးပြီ. . ဒီနှစ်လည်း နှစ်ခါထပ်သင်တာတောင်
မေ့တုန်းပဲ. . နင်တို့ ဘာအသုံးကျသလဲ. . ဖရက်ရှာလေးတွေများ
ဖြေလိုက်တာ ဒေါက်ခနဲ. . ဒေါက်ခနဲ” တဲ့။

တုံ့ပြန် တွန်းကန်လွယ်တဲ့ လူငယ်သဘာဝအတိုင်းပဲ
ကျွန်တော်တို့ကလည်း အဆိုးမြင်တာကို ဆိုးပါတယ်ဆိုတဲ့နည်း မျိုးနဲ့
ပြန်ပြကြတယ်။ ဆရာ၊ ဆရာမတွေက အပြစ်ပေးတာကို ဂုဏ်ယူ
စရာတစ်ခုလို့ သဘောထားပြီး ခံယူတတ်လာတယ်။ တစ်ခါ ဓာတု
ဗေဒ Equation တွေ မေးတာကို ကြောက်တတ်တဲ့ မိန်းကလေး ၃ -

ကြောင်နှစ်ကောင်စာပေ

mgype.com

၄ ယောက်ကလွဲပြီး ဘယ်ကျောင်းသားမှ မဖြေကြဘူး။ မရဘူးပေါ့
လေ။ အားလုံး ဘူးခံကြတယ်။ ရှေ့ဆုံးတန်းက မရဘူးဆရာမ ဆိုပြီး
ထရပ်တာနဲ့ တိုင်ပင်စရာမလိုဘဲ နောက်တန်းတွေကလည်း မရဘူးပဲ။
ဆရာမက ရိုက်တော့ အပြုံးမပျက်ဘဲ အရိုက်ခံကြတယ်။

ဆရာမ ဒေါသတွေထွက်ပြီး ရိုက်တာများ အယောက် (၂၀)
လောက်လည်း ရိုက်ပြီးရော ဒေါသတွေထွက်လွန်းလို့ ဆရာမလည်း
မျက်ရည်တွေဝဲ ကြိမ်လုံးကိုလွှင့်ပစ်၊ အသားတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်ပြီး
အခန်းထဲက အချိန်မစေ့ပဲထွက်သွားတော့တာပဲ။

အဲဒီနေ့ကစပြီး ကျွန်တော်တို့ နှစ်ကျတန်းဟာ အရင်နှစ်တွေ
ကထက် ဆိုးတယ်ဆိုတဲ့အသံ ထွက်သွားတယ်။ ဆရာ ဆရာမတွေက
အဲဒီစိတ်နဲ့ကြည့်လေ ကျွန်တော်တို့ကလည်း ဆိုးပြလေပါပဲ။ အိပ်
တယ်၊ ကျောင်းပြေးတယ်၊ စာမေးရင် မရဘူးဖြေတယ်။ ကျွန်တော်
တို့အတန်းက လူတွေဟာဆိုးတယ် ဆိုတာကိုပဲ ဆက်လက်ထိန်း
သိမ်းနေကြတယ်။

စာမေးပွဲက ကျွန်တော်တင် ကျတာမဟုတ်ပါဘူး။ တစ် ဖွဲ့လုံး
ကျတာပါ။ ဘယ်သန်၊ ပေါက်စီ၊ သခေါ၊ ပျားတုပ်၊ အားလုံးပဲ။
ဘယ်သန်ရဲ့ကောင်မလေး မြင့်မြင့်ရီလေးလည်း ကျတယ်။ ၁၀တန်း
အောင်မှ အဖြေပေးမယ်ဆိုတဲ့ မြင့်မြင့်ရီလေးက နှစ်ယောက်စလုံး
ကျပေမယ့် ကျောင်းတက်ပြီး ၁လခွဲ လောက်လည်းကြာရော
ဘယ်သန်ကို အဖြေပေးလိုက်တယ်။ သူလည်း လူဆိုးမကလေး
ဖြစ်နေတာ အံ့ဩဖို့ကောင်းတာ တွေ့ရတယ်။ ကျွန်တော်တို့နဲ့အတူ
ကျောင်းပြေး၊ အရိုက်ခံ၊ အခေါက် ခံနဲ့ သူ့ပုံစံက တော်တော်လေးကို
ငဖယ်တေကလေးပဲဗျာ။ အံ့ရောပဲ။ အရင်နှစ်ကဆို သူက သိပ်အေး



တာ။ အမှန်တော့ ဆရာ၊ ဆရာမတွေကစာမေးပွဲကျလာတဲ့ ကျွန်တော် တို့ကို မခံ ချင်အောင်ပြောတာပါ။ မခံချင်စိတ်နဲ့ ကြိုးစားလာမယ်ပေါ့။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့က ဝတ္ထုတွေ၊ ရုပ်ရှင်တွေထဲက ဇာတ်ကောင် တွေမှ မဟုတ်တာ။ အိမ်၊ ကျောင်းပတ်ဝန်းကျင်က ဖိအားတွေပေးမှ တော့ သွားပြီပေါ့။ ဒီကြားထဲ ၁၀တန်းကျရင် စိတ် လေရမယ်ဆိုတဲ့ ကျွန်တော်တို့ခေတ်တုန်းက အတွေးအခေါ်ကြီးကလည်း ရှိသေး တယ်။ ၁၀တန်းကျရင်ပဲ စိတ်လေနေပြီလို့ အားလုံးက ထင်ကြတယ်။ အဲဒီတော့ လေသာတာပေါ့။ ဒါမှ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ ကိုယ်က ညီတော့ မှာကိုး။

ကျွန်တော်ထင်တယ်. . . နပိုလီယံနဲ့ ဟစ်တလာ လူဆိုးဖြစ် တာ ဒါကြောင့်ပဲနေမှာပဲလို့။ သူတို့ဆို ပိုဆိုးတာပေါ့။ တစ်ကမ္ဘာလုံးက လူဆိုးလို့ထင်ကြတာ ဆက်ဆိုးဖို့ပဲရှိတော့တာ ကိုး။ ဒါ့ကြောင့် ကျွန်တော်လည်း ခပ်မိုက်မိုက်စတိုင်လ်နဲ့ နေတာပါ။ ကျွန်တော် တို့ကလေ သူတို့ကဖိ၊ ကွက်တိကိုဖြစ်လို့ပဲ။

ဆယ့်သုံးအစိမ်းပေါ်ကို ကျွန်တော် အဲဒီလို ခပ်မိုက်မိုက်တက် ရင်း အဲဒီအကြောင်းတွေကို တွေးနေမိတာ။ ဒီအချိန်ဆို ကျွန်တော်စီး တဲ့ကားပေါ်မှာ ကိုးတန်းတုန်းက သင်္ချာသင်တဲ့ ဆရာမ ဒေါ်ကြည် ကြည် ပါမယ်။ ဘီအိုစီကနေပြီး ၈တန်းတုန်း က အတန်းပိုင်ဆရာမ ဒေါ်စိန်စိန်ဝင်းလည်း ပါချင်ပါမယ်၊ ကိုးတန်းတုန်းက ပထဝီသင်တဲ့ ဆရာမ ဒေါ်ဝင်းဝင်းလည်း ပါချင်ပါမယ်၊ နောက် မနှစ်က ကိုးတန်း တက်တဲ့ ကောင်မလေး တင်တင်ဇော်၊ သူက အဆိုးဆုံး။ ဘယ့် နှယ်ဗျာ. . . ။ မှတ်တိုင် ၅ မှတ်တိုင်လောက်ပဲစီးရတဲ့ကားပေါ်မှာ သူက ကျောင်းစာအုပ် ကလေးကို ထုတ်ဖတ်လို့ အလကား အပိုတွေ။

ကျွန်တော်ကလည်း အဲဒီလို အပိုလုပ်တဲ့ ကျောင်းသူတွေဆို အရမ်း မုန်းပဲ။

ကဖူးကွေ့ရောက်တော့ ကားမရပ်ခင်ကတည်းက ခုန် ဆင်း ပြီး ကာကာဆိုင်ကို တန်းလာခဲ့တယ်။ အခုဆို ကျွန်တော်တို့ကျောင်း ရှေ့မှာ အရင်ကလိုမျိုး မရပ်တော့ဘူး။ ကျောင်းမတက်ခင် ကာကာ ဆိုင်မှာပဲ ထိုင်တယ်။ သီချင်းကောင်းရင် ခေါင်းလောင်းထိုးပြီး ဆယ် မိနစ်လောက်မှ ဝင်တယ်။ တံခါးဖွင့်မပေးရင် ကျောင်းမတက် တော့ဘူး။ ဦးသိန်းအောင်ကလည်း ညှာရှာပါတယ်။ ခေါင်းလောင်း ခေါက်ပြီး ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်အထိ ကျွန်တော်တို့အုပ်စုကို စောင့် ပေးတယ်။ ကာကာဆိုင်ထဲ ရောက်တော့ ဖွင့်ထားတဲ့သီချင်းက အက်စ်ကဲနက်ရဲ့ “ယုံပါ ရင်သို့တိုးဝှေ့ဆဲပါ ခိုင်”။ ပျားတုပ်က စီးကရက်လှမ်းပေးရင်း “တိုင်ကီဝမ်း” လို့ အော်တယ်။ ဘယ်သန်၊ သခေါနဲ့ ပေါက်စီတို့ပါ ရောက်နေကြပြီ။ တိုင်ကီဆိုတာ ရိုးရိုး လက်ဖက်ရည် ထက် သုံးပုံနှစ်ပုံလောက်ပိုတဲ့ လက်ဖက်ရည်ခွက်ပါ။ အဲဒီတုန်း က ရိုးရိုးလက်ဖက်ရည်က ၅ မတ် (၁/ ၂၅ပြား)၊ တိုင်ကီက ၅/။ တိုင်ကီလို့ခေါ်တာ သူက ကြွေခွက်နဲ့မဟုတ်ပဲ သံခွက်နဲ့ ကြောင့် ဖြစ်မယ်။

ကျွန်တော်တို့ ထွေရာလေးပါး စကားပြောနေကြတုန်း ကျောင်းတက်ခေါင်းလောင်းထိုးသံ ကြားရတယ်။ ကျွန်တော်တို့ က အေးဆေးပါပဲ။ ကျောင်းဘက်ကို လှမ်းကြည့်တော့ မိုးက ဖွဲဖွဲကလေး ရွာနေတယ်။

“မိုးရွာနေတယ်ကွ”
ကျွန်တော်က ပြောရင်း ပျားတုပ်ကို . . .
ကြောင်နှစ်ကောင်စာပေ

mgyoe.com

“စောစောကလည်း ရွာသေးတယ်ကွ. . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မိုးရွာရင် အတန်းတက်ရတာ သိပ်ပျင်းဖို့ကောင်းတာပေါ့”

“အမှန်ပဲ . . ဒီနေ့မိုးတစ်နေ့လုံး ရွာချင်ရွာမှာ”

ပျားတုပ်ရဲ့စကားဆုံးတော့ . . .

“အမှန်အကန်ပဲ”

ဘယ်သန်က ရောက်လာတဲ့ တိုင်ကီလက်ဖက်ရည် ခွက်ကို အမြှုပ်မသေခင် တစ်ဝက်ခွဲရင်း ထောက်ခံတယ်။ သခေါက သူ့သွားကိုမပေါ်အောင် နှုတ်ခမ်းနဲ့ သုံးလေးခါ ဆွဲစေ့ရင်း မေးတယ်။

“မင်း . . ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ စာကလေး”

“မိုးရွာနေမှတော့ ကျောင်းပြေးရင်ပြေး. . မပြေးရင် အခန်းထဲမှာ ငါတို့အတန်းက အားလုံးတန်းစီအိပ်မယ်ကွာ”

ကျွန်တော်တို့ စကားဝိုင်း ခဏတိတ်သွားပုံက ဘယ်သန် ကျွန်တော့်အတွက်ငဲ့ပေးထားတဲ့ လက်ဖက်ရည် ပန်းကန်ထဲက အမြှုပ်ကလေးတွေ ပေါက်နေတာတောင် ကြားရမတတ်ပါပဲ။ ခဏနေတော့မှ ပေါက်စီက စဉ်းစဉ်းစားစား ပြောတယ်။

“မိုးရွာနေရင်တော့ ကျောင်းပြေးလို့ မကောင်းဘူးကွ ဘယ်သွားသွား ကြွက်စုတ်ဖြစ်မှာပဲ. . မင်းတို့မှာ ထီးပါလို့လား”

ထီး။

ကျွန်တော် မဲ့ပြုံးပြုံးရင်း လွယ်အိတ်ထဲကို စမ်းလိုက်တယ်။

သွားပြီ။

ကျွန်တော့်လွယ်အိတ်ထဲမှာ ထီးမရှိတော့ဘူး။

ကျွန်တော် ကမန်းကတန်းပြေးထွက်ပြီး ကျွန်တော် စီးလာတဲ့ ဘတ်စ်ကားကို ရှူးကြောင်ကြောင်နဲ့ ထွက်ရှာတယ်။ ကားက

ကြောင်နှစ်ကောင်စာပေ

mgysa.com

ဘယ်နှိုတော့မလဲ။ ဟိုကောင်တွေလည်း ဘာမသိ၊ ညာမသိ ပြေးထွက်
လာကြတယ်။

“ငါ . . . ငါ့ထီး မရှိတော့ဘူးကွ”

“ဟာ . . . သေချာလို့လား”

“မင်း ပါလာတာ သေချာလို့လား”

“ဘာလို့ မသေချာရမှာလဲ . . . မှတ်တိုင်မှာ မိုးအုံ့လို့ ငါ ထုတ်
ဆောင်းမလို့ လက်ထဲကိုင်ထားသေးတာ . . . သေချာတယ် ပါသွားပြီ
ခါးပိုက်နှိုက်သွားပြီ”

အမှန်တော့ ခါးပိုက်နှိုက်ဆိုတာထက် လွယ်အိတ်နှိုက် ဆိုတဲ့
စကားက ကျွန်တော့်ထီးအတွက် ပိုသင့်တော်လိမ့်မယ် ထင်တယ်။
လွယ်အိတ်ထဲက နှိုက်တာကိုး။ ကျွန်တော်ဆိုတဲ့ ကောင်ကလည်း
စေတနာရှိရင် ပိုင်သမျှအကုန်ပေးရင် ပေးမယ်။ ကိုယ့်ကို ပတ်တီး
ချပြီးယူသွားရင် အလွန်မုန်းပါပဲ။

ဒီနှစ်မှာချည်းပဲ ကျွန်တော့်ထီး ခါးပိုက်နှိုက်ခံရတာ ဒါနဲ့ပါဆို
၂ခါရှိပြီ။ ပထမထီးက အဟောင်းဆိုတော့ထားပါတော့။ အခုထီး
အသစ်ဗျ။ ထီးအဟောင်းပျောက်လို့ အိမ်က ဆူဆူပူပူ နေ့တိုင်းလုပ်ပြီး
မှ ဒီ Drove ထီးအသစ်ကို ဝယ်ပေးတာ။ အဖေ အမေ ဝန်ထမ်းဘဝ
လခကလေး တစ်ယောက်မှ သုံးရာနီးပါးရကြတာ။ Drove ထီးတစ်
ချောင်း ရာကျော်ဆိုတော့ . . . ဆူမှာ ပေါ့လေ။ ဒီကြားထဲ ကျွန်တော်က
ဆယ်တန်းကျထားတာ မဟုတ်လား။ “ဒီထီးပျောက်ရင် ကိုယ့်လက်ဝါး
ကိုယ်အုပ်ပြီး ဆောင်းတော့”လို့တောင် အမေက ပြောသေးတာ။
ကျွန်တော့် ငယ်ထိပ်ကို ကင်းမလက်မည်းတုပ်သလို ကျွန်တော်ခံလိုက်
ရတာ ကိုယ့်လူရေ။ ပစ္စည်းကိုနှုတ်မြောတာထက် ဒီ ၁၀တန်းကျတာကြီး

mg...com

ကို ထပ်အပြောခံရမှာကို စိုးရိမ်နေတာ။

အဲဒီနေ့က ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းမပြေးဖြစ်ပါဘူး။ အခန်းထဲမှာ တန်းစီပြီးလည်း မအိပ်ဖြစ်ဘူး။ ဒေါသထွက်လွန်းလို့ ကျောင်းဘယ်လိုဆင်းမှန်းတောင် မသိဘူး။ ဒီဆယ်တန်းကျတဲ့ကိစ္စကို စဉ်းစားရင်းက ထီးအနှိုက်ခံရတာကို ဒေါသဖြစ်ရတာ။

ကံများကောင်းချင်တော့ အဲဒီနေ့ကျောင်းလွတ်တော့ မိုးကရွာတယ်။ ရွာတာမှ သင်္ကြန်မှာ ဟော့ရှော့ကောင်မလေးတွေက ကိုယ့်ကိုအမြင်ကတ်ကတ်နဲ့ ရေဝိုင်းလောင်းသလိုကို ရွာတာ။ ကျွန်တော်လည်း ညစ်ညစ်နဲ့ အိမ်မပြန်တော့ပဲ မိုးရေ အစိုကြီးနဲ့ ကျွန်တော့်ကို တော်တော်ချစ်တဲ့ အဒေါ်အိမ်ကို ဝင်တယ်။ ကျွန်တော် မိုးတွေရွဲပြီး တုန်နေတာကိုမြင်တော့ အဒေါ်က ပါးစပ်ကို ပြုလို့ပေါ့။

ကျွန်တော် အကုန်ရှင်းပြတော့ အဒေါ်က နားလည်ရှာပါတယ်။ ကိုယ့်မှာကြွယ်ဖိုးကြွယ်ဝမဟုတ်ရှာပေမယ့် ရှိတာ လေးနဲ့ ကျွန်တော့်ကို Drove ထီးအသစ်တစ်ချောင်း နေ့ချင်းဝယ်ပေးရှာပါတယ်။ အဒေါ်နာမည်က အန်တီစိုးတဲ့။ အဖေရဲ့ ညီမပါ။ သူက အိမ်နဲ့ဆက်ပြဿနာမဖြစ်ဖို့နဲ့ ဒီထီးထပ်မ ပျောက်ဖို့ မှာပါတယ်။ ကျွန်တော် သူတောင်းတဲ့ကတိနှစ်ခုစလုံးကို မပေးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အဒေါ် ဝယ်ပေးတဲ့ ထီးအသစ်ကို ကိုင်ထားရင်း နောက်ထပ်နှိုက်မယ့် ခါးပိုက်နှိုက်ကို စိန်ခေါ်နေပါတယ်။ စိန်သာခေါ်တာပါ ကျွန်တော်က လူ့ဖလံရယ်။ အရပ်က ငါးပေမပြည့်၊ လက်ကောက်ဝတ်က ခြောက်လက်မ မရှိတရှိ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် စိန်ခေါ်နေမိတယ်။ ကျွန်တော် (၁၀)တန်းကျတဲ့ အမုန်းတွေအားလုံး ဒီထီးကိုနှိုက်တဲ့ ခါးပိုက်နှိုက်အပေါ် ပုံထားတာကိုး။

mgyoe.com

ဒါကို အဒေါ်က သိဟန်တူပါတယ်။

“သားရယ်. . နောက်တစ်ခါ မပါရအောင် ခေါက် ထားပြီး သားထီးအစွန်းရွက်ကလေးကို အတွင်းကနေ လွယ် အိတ်အသားနဲ့ တွဲပြီး ချိတ်နဲ့ ချိတ်ထားပါလား. . ဒါဆို သူ့ဆွဲလည်း ရုတ်တရက်မပါတော့ဘူးပေါ့။ ထီးတစ်ချောင်းတန်ဖိုးက နည်းတာမှတ်လို့”

ကျွန်တော် ဘာမှပြန်မပြောပဲ ထွက်ခဲ့ပေမယ့် နောက် နေ့မှာ အဒေါ် ပြောသလို လုပ်သွားပါတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ။ ကျွန်တော် ဆိုတဲ့ကောင်ကလည်း ကားပေါ်ရောက်ရင် တွေးချင်ရာတွေးတတ်တာကိုး။ မနက် နေ့လယ်တိုင်း ကျပ်သပ်ညှပ်နေတဲ့ ကားပေါ်မှာသာ စိတ်ကိုထားရရင်ဗျာ. . ။ ကျောင်းနဲ့ အိမ် ပြန်မရောက်ခင် သေမှာပဲ။ ကျွန်တော်က အကောင်သေး တော့ ပိုဆိုးတာပေါ့။ ခပ်ဝဝ ခပ်ထွားထွား မိန်းမကြီးနှစ်ယောက်လောက်များ ဖိထားရင် ကျွန်တော့်ကို ပြားနေတာပဲ။ ခန္ဓာကိုယ် ဘယ်လိုနေရနေရ စိတ်ကို တခြားပို့ထားတော့တော်တော် သက်သာတာပေါ့။ ဘတ်စ်ကားကျပ်ကျပ် စီးဖူးသူတိုင်း ဒီနည်း ကို သုံးရတာပဲမဟုတ်လား။ အဲဒါကိုလည်း ကိုရွှေခါးပိုက်နှိုက်တွေက သိနေတယ်လေ။

ဒီတစ်ခါတော့ . . . ကားဘယ်လောက်ကျပ်ကျပ် စိတ်တွေ ဘယ်လိုပဲလွင့်လွင့် ကျွန်တော်လွယ်ထားတဲ့ လွယ် အိတ် သိမ့်ခနဲ လှုပ်တာနဲ့ ချက်ချင်းသတိဝင်ရတယ်။ ချိတ်နဲ့ ထီး ကိုတွယ်ထားဦးတော့ ကျွန်တော့်ကို နှစ်ခါဆော်ထားတဲ့ ဒီ ခါးပိုက်နှိုက်ကို ပညာပေးချင်နေတယ်။ လာများဆွဲလို့ကတော့ပေါ့လေ. . . ။ ဟိုကောင်တွေ အားကိုးလည်း ပါပါတယ်။

“ငါ ထီးကို ဒီလို ချိတ်နဲ့အထဲက တွယ်ထားတယ်. . လာနှိုက်

mgyc.com

လို့တော့ ငါ့ကျောင်းအထိ မှေးခေါ်လာပြီး ကျောင်းကျမှ ပြဿနာ ရှာမယ်. . မင်းတို့ အဆင်သင့်ရှိပေစေ. . ”

ဒီကောင်တွေကလည်း မိုက်စိတ်၊ ဆိုးစိတ်ဝင်နေတာပေါ့။

“မင်း ထီး . . မပါတာသေချာရင် ကျောင်းရှေ့အထိသာ ခေါ် ခဲ့ . . ငါတို့နဲ့တွေ့မယ်” ဆိုပြီး လက်သီးတပြင်ပြင်ပဲ။ ပေါက်စီရော၊ ပျားတုပ်ရောဆိုတော့ အားတော့ရှိတာပေါ့လေ။ ဒီကောင်တွေ နေ့ တိုင်း ကျွန်တော့်ကို ကျောင်းရှေ့ကားမှတ်တိုင်က စောင့်ပေးကြတယ်။

ထီးအသစ်ရပြီး တစ်ပတ်လောက်အထိ ဘာမှမဖြစ်ဘူးခင်ဗျ။

၁၀ ရက်လောက်နေတော့ ကျွန်တော်လည်း ဒါကို တော် တော်မေ့နေပြီ။ တစ်နေ့မနက် ထုံးစံအတိုင်း ကားကျပ် ကျပ်စီးရတယ်။ ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်တော်လည်း တိုးဝှေ့၊ ရပ်စရာနေရာရ၊ စိတ်တွေ အဝေးလွင့်ပေါ့။ ပထမ လွယ်အိတ်က သိမ့်ခနဲလှုပ်တယ်။ ကျွန်တော် သတိထားမိပေမယ့် မှတ်တိုင်မှာ ကားရပ်လို့ တိုးဝှေ့ဆင်းကြရင်း ဒါ ဟာ သဘာဝပါ ဘာမှမထူးဆန်းပါဘူး။ ဒါမျိုးကို သတိထားခဲ့တာ လည်း တစ်ပတ်ကျော်ပြီ။ ပြီးတော့ ထီးက ထပ်အနှိုက်မခံရလို့ တွယ် ချိတ်ကို စိတ်ချ နေပြီ။

ဘီအိုစီမှတ်တိုင်ကျော်တော့မှ နောက်ထပ် သိမ့်ခနဲ ဖြစ်တော့ ကျွန်တော် သတိထားမိတာ။ ဟုတ်တယ်. . ။ ကျွန်တော့် လွယ်အိတ် ကို အနောက်က တစ်ယောက်ယောက် ဆွဲနေပြီ။ ကျွန်တော် လွင့်နေ တဲ့အတွေးတွေကိုဖြတ်ပြီး လွယ်အိတ်ဆီ အာရုံပို့ထားရတယ်။ တတိယ အကြိမ် လွယ်အိတ်က ‘သိမ့်’ခနဲ။

ကျွန်တော် ရင်တွေတဆတ်ဆတ်တုန်လာတယ်။ သေချာပြီ။ ကျွန်တော့်လွယ်အိတ်ထဲကထီးကို ဆွဲနေတာ။ ဒါပေမယ့် တွယ်ချိတ်နဲ့

အသေအချာ ချိတ်ထားတော့ ထီးကဆွဲထုတ်လို့မရဘူး။ အဲဒီလို တွေး
 နေတုန်း ခါးပိုက်နှိုက်က တစ်ခုခုနဲ့များငြိနေသလားဆိုပြီး ထီးကို ဆွဲနဲ့
 တာတောင် ကျွန်တော်သိတယ်။ အသာငြိမ်နေရင်း ခေါင်းကို မသိ
 မသာ ငဲ့ကြည့်တော့ ခါးပိုက်နှိုက်ပခုံးက ကျွန်တော့်ကို မိုးပြီးဖိထား
 တယ်။ လက်မောင်းမှာလည်း ဆေးမင်ကြောင်တွေနဲ့ . . . ။ ခေါင်းက
 ကျွန်တော့်ကို မကြည့်ဘူး။ လက်ကသာ လွယ်အိတ်ထဲက ထီးကို ကိုင်
 ထားတာ။

ကျွန်တော့်ရင်ဟာ တဆတ်ဆတ်တုန်နေရာကနေ တလှုပ်
 လှုပ်ဖြစ်လာတယ်။ ဒီကောင် ငါ့ထီးကို နှိုက်နေတာ သေချာပြီ။ ထအော်
 လိုက်ရမလား။ ထအော်ရင် ကားပေါ်မှာ ငါ့ကို အကူအညီပေးမယ့်လူ
 ဘယ်နှစ်ယောက်ပါမလဲ။ (ဒီကောင်ကြီးကို ကျွန်တော် မနိုင်တာတော့
 သေချာတယ်)။ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းပဲ သတ္တိရှိရှိ
 ရင်ဆိုင်ရမလား။ ခါးပိုက်နှိုက်တွေဟာ သူတို့လှုပ်ရှားနေတာ သိသွား
 ရင် အော်တဲ့လူကို ဘရိတ်ဒါးတို့၊ မြိနေအောင်သွေးထားတဲ့ ဆယ်ပြား
 စေ့တို့နဲ့ မျက်နှာကိုမွန်းတတ်တယ်လို့လည်း ကြား ဖူးတယ်။ တကယ်ပဲ
 ကိုယ့်လူရေ အဲဒီအချိန်မှာကျွန်တော်ဟာ အသားတဆတ်ဆတ်တုန်
 ပြီး ရင်တလှုပ်လှုပ်နဲ့ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့ဘူး။

အဲဒီလို တွေးနေတုန်းမှာပဲ ထပ်ပြီး ထီးကိုလှုပ်ရင်း နဲ့ရင်းဆွဲ
 တာ သေသေချာချာကို ခံစားရတယ်။ ကျွန်တော် နောက်ဆုံးတွေး
 တာက . . . ရှေ့ပေါက်နဲ့ နီးနေတော့ ကျောင်းရှေ့မှာ ဒီခါးပိုက်နှိုက်ကို
 ဝင်လုံး၊ ကားပေါ်ကဆွဲချရင်း . . . အော်ဟစ်ပြဿနာရှာဖို့ပါ။ ဒါပေ
 မဲ့ဟိုကောင်တွေရှိနေရင် ပြဿနာမရှိပေမယ့် ဟိုကောင်တွေက ဆယ်
 ရက်လောက်ကြာသွားတော့ ကျွန်တော့်ကို မှတ်တိုင်မှာ မစောင့်ရင်



သွားပြီ။ ကျွန်တော့်မျက်နှာ ဟက်တက်ပေါ့။ ဒီလိုနဲ့ ဘီအိုစီမှတ်တိုင် ကနေ ရုံးရှေ့သံလမ်းမှတ်တိုင်တွေ ကျော်လာတယ်။ ရှေ့မှာ ကဖူးကွေ့၊ ကျွန်တော်ဆင်းရမယ့်မှတ်တိုင်။

ဒီခါးပိုက်နှိုက်ကလည်း အဖြူနဲ့အစိမ်းဝတ်ထားတော့ အထက (၃) ရှေ့မှာရှိတဲ့ ကဖူးကွေ့မှာ ကျွန်တော် ဆင်းမယ် ဆိုတာကို သိထားပြီးသား. . . မှတ်တိုင်မရောက်ခင် ကျွန် တော့် လွယ်အိတ်ထဲ က ထီးကို တစ်ခုခုနဲ့ ငြိနေတယ်အထင်နဲ့ ခပ်ကြမ်းကြမ်းဆွဲရမ်းပြီး ထုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တာဝန်ကျေတဲ့ တွယ်ချိတ်ကြောင့် ကျွန်တော့် ထီးက သူ့လက်ထဲကို ပါမသွားဘူး။ ကျွန်တော်အရမ်းခံပြင်းပြီး ဒေါသ ထွက်နေတယ်။ သူ့ကို တစ်ခုခုတော့လုပ်ရမှ ကျွန်တော်ကျေနပ် နိုင်မယ်။ ရာဇဝင် ကြွေးကို ဆပ်ရမှာပေါ့လေ အသားတွေတုန်ပြီး ရင်တွေခုန်နေတာ. . . ကိုယ့်လူရေ. . . မပြောနဲ့တော့။

ဒါနဲ့ပဲ ကားက ကဖူးကွေ့ကို ကွေ့ပြီးရပ်တယ်။

ကျွန်တော် ဆတ်ခနဲလွယ်အိတ်ကြိုးကို ညာဘက်နဲ့ ဆုပ်ရင်း ရှေ့ကဆင်းတဲ့ လူတွေကို စောင့်နေလိုက်တယ်။ ကျွန်တော် သူ့ကို တစ်ခုခုလုပ်ရမှကို ကျေနပ်နိုင်မယ်။ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲ။ သူက လည်း ဆင်းတော့မယ်။ ကျွန်တော့်ကို လွမ်းသလိုလို. . . မချီတင်ကဲ တစ်ချက်ငေးကြည့်တယ်။ အမဲသားတစ်တုံး လွတ်သွားပြီပေါ့လေ။ ဘာကြောင့်လဲပေါ့။ အဲဒီ သူ့ရဲ့ နားမလည်တဲ့မျက်လုံးကို မြင် တော့. . . ကျွန်တော့် အလှည့်မှာ ကျွန်တော် မဆင်းသေးပဲ. . . ဆတ်ခနဲ သူ့အနား ပြန်ရောက်သွားတယ်။

“ဒီမှာ. . . ဟေ့လူ. . . ခင်ဗျားဘယ်တော့မှ မရဘူးဗျ သိ လား. . . သနားလို့မပြောတာ. . . ခင်ဗျားဆွဲနေတာ ကျွန်တော်



သိတယ်၊ ဘယ်တော့မှ မရဘူး၊ ဒီမှာအထဲကနေ ချိတ်နဲ့တွယ်ထား တာသိရဲ့လား”

ပြောပြီးတာနဲ့ ကျွန်တော် ပြေးဆင်းတာပဲ။ အောက်ရောက် တော့ ရင်တွေက တဆတ်ဆတ်တုန်နေတုန်း။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ကျေနပ်တယ်။ ကျွန်တော့်ကို တအံ့တဩနဲ့ ငေးကြည့် နေတဲ့ အဲဒီလူရဲ့ မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ပြောခဲ့ရတာကို ကျေနပ်တယ်။ သူ... ကြောင်တက်တက်နဲ့ ကားပေါ်မှာ တအံ့တဩပါသွားမှာပဲ။ တော်ပါ သေးရဲ့လို့လည်း တွေးချင်တွေးပြီး ပါသွားမှာပါပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ကို ကျွန်တော် လူလည်ကျလိုက်ရတာကို ကျေနပ်နေမိတယ်။ မှတ်တိုင်မှာ ဟိုကောင်တွေစောင့် မနေပါဘူး။ နပန်းလုံးပြီးသာ ဆင်းရင်တော့ ကျွန်တော့်မျက်နှာမှာ ဟက်တက်ပေါ့။ ကျွန်တော်ပြန်ပြောပြတော့ ဒီကောင်တွေ လက်သီးလက်မောင်းတွေ ဘာတွေတန်းတယ်။ တကယ်တော့ အာဖျံကွီးပါ။ ကျွန်တော်ကတော့ ပြောခဲ့ရတာကိုပဲ ကျေနပ်နေတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ... သူခိုးကို မင်း သူခိုးလို့ ပြောရ တာ၊ ငါသိတယ်ကွလို့ ပြောရတာ လောကမှာ ဘယ်လောက် အရသာ ရှိသလဲဆိုတာ ကိုယ့်လူလည်း သိမှာပေါ့။

နောက်ထပ် ကျွန်တော့်ထီးကလေး ခါးပိုက်နှိုက်မခံရတော့ ပါဘူး။

ကျွန်တော့်ကို သိသွားလို့ပဲ လက်ရှောင်တာလား၊ တွယ်ချိတ် ကလေးကြောင့်ပဲ မပါတာလားတော့ မသိဘူး၊ ကျွန်တော်ကတော့ ထီးလွယ်အိတ်ထဲ ထည့်ပြီဆိုရင် အမြဲတမ်း အခုထိ တွယ်ချိတ်ကို သုံးတုန်းပဲ။ ဟုတ်တယ်လေ ကျွန်တော်တို့က တွေးချင်ရာ တွေးတတ် တဲ့ ကောင်တွေကိုးဘာမှ သတိထား စရာမလိုတော့ဘူးပေါ့။



တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ကျွန်တော့်ထီးတွေအကုန်လုံး အနား
တွေကတော့ စုတ်နေတာပဲ။



mg yoe . com

ကျွန်ုပ်နှင့် ရည်းစားစာ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာပေ

mg yoe . com

ပုဂ္ဂိုလ်

မေတ္တာစိတ်ဖြင့်





ကျွန်တော်တို့ လူဆိုးတန်းဟာ အရင်တုန်းကလို မဟုတ်တော့
ဘဲ စာဆိုသံ၊ စာဖြေသံတွေနဲ့ ညံ့နေတယ်။

ဆရာအဝင်အထွက်တွေမှာ အရင်တုန်းကလို ဝရုန်းသုန်း
ကားလုပ်တာတွေ ဘာတွေလည်း သိပ်မရှိတော့ဘူး။ အဲဒီအပြောင်း
အလဲဖြစ်သွားတာ ကျောင်းသူတစ်ယောက်နဲ့ ဆရာတစ်ယောက်
ကြောင့်ပါ။

ကောင်မလေးအကြောင်းကို အရင်ပြောမယ်ဗျာ။ ၆
လပတ်စာမေးပွဲကို တစ်တန်းလုံးကျပြုလိုက်တဲ့ ကျွန်တော်တို့ အတန်း
ကို ဆရာတွေ တော်တော်လက်လန်သွားတာအမှန်ပဲ။ ကျွန်တော်တို့
အတန်းမှာ အဆင့်(၁)ရတဲ့ သက်ချိဦးဆိုတဲ့ ကောင်က ၁ ဘာသာကျ
တယ်ဆိုတော့ သဘောပေါက်ရော ပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ ပြိုင်နေတာက
အကျပြိုင်နေကြတာပါ။ ဘာသာနည်းနည်းပဲ ကျတဲ့ကောင်က လူ
လိမ္မာ၊ သိပ်မမိုက်တဲ့ ကောင်ပေါ့။ ကျွန်တော်တို့အမြင်မှာ ဒီကောင်ဟာ
ကြောင်နှစ်ကောင်စာပေ

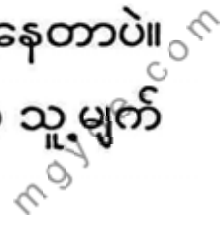
ဖော်လံဖား၊ အလကားကောင်။ ကျွန်တော်တို့ ဘက်တော်သား မဟုတ်ဘူးပေါ့။

ဘာသာစုံကျပြီး သူညတွေ ဘာတွေ ၂ ဘာသာ လောက်ပါ တဲ့ကောင်မှ တကယ့်ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော်တို့ လူ . . Hero။ ကျွန်တော်က မြန်မာစာကလွဲပြီး ကျန်တဲ့ဘာသာတွေ အကုန်ကျ တယ်။ သူညတွေ ဘာတွေ မရပေမယ့် ကျွန်တော့် အဆင့်ကလည်း မဆိုးဘူးပေါ့။ ဆရာကြီးမဖြစ်တာတောင် သာဝကထဲမှာတော့ ပါ တယ်။ အဆင့် (၁)ရတဲ့ သက်ချိုးဦးဆို မျက်နှာငယ်ရသလားမမေးနဲ့။ ကျွန်တော်တို့ ထေ့သမျှ ရိသမျှ ဒီကောင်ခံရတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာတော့ ကျွန်တော်တို့အတန်းဟာ အကောင်းနဲ့ အဆိုး ချိန်ခွင်လျှာက ပြောင်းပြန်ပဲ။ လူငယ်ဆိုတဲ့ သတ္တိကို တလွဲအသုံး ချနေကြတဲ့ အချိန်ပေါ့။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့ အတန်းထဲကို ကောင်မလေးတစ်ယောက် ပြောင်းလာတယ်။

နာမည်က 'မြမြတ်မိုလ်မိုး' တဲ့။

တော်တော်လှတယ်ဗျာ . . ။ လှတာမှ ကျွန်တော်တို့ တစ် ကျောင်းလုံးမှာရော ၊ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားတွေရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင် အသီးသီးမှာရော သူ့လောက်လှတာ၊ သူ့လိုလှတာ တစ်ယောက်မှ မတွေ့ဖူးတဲ့အလှမိုး။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်က 'ရှယ်' ခင်ဗျ။ သူ ကော် ရစ်တာမှာလျှောက်သွားရင် ကျောင်းသားတော်တော်များများ စကား ပြောတာရပ်ပြီး ကြည့်ကြတယ်။ ကျော်သွားရင် လှည့်ငေးရတယ်။ သူ လမ်းလျှောက်တဲ့ Style က မမြန်မနှေး ပြေပြေကလေးရယ်။ မျက်လုံးဝိုင်းကြီး တွေထဲမှာ မျက်သားအဖြူက ဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေတာပဲ။ မျက်ဆံနက်ကတော့ မည်းနက်နေတာ။ ကျွန်တော်ကတော့ သူ့မျက်



ဝန်းကို ခိုးကြည့်ဖို့မလွယ်တဲ့ မျက်ဝန်းမျိုးလို့ မှတ်ချက်ချတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ ဒီလောက် မျက်ဝန်းအိမ်ကြီးပြီး မျက်ဆံနက် ထင်းလွန်းနေတော့ ခိုးကြည့်တဲ့ ကျွန်တော်တို့ကောင်တွေ ရင်တုန်တာပေါ့။ နှုတ်ခမ်းနီ ပြေပြေဆိုးထားတဲ့ နှုတ်ခမ်းက ဖူးနေတာပဲ။ အသားအရေက သိပ်လှတဲ့ ကြက်ဥအကာရောင် ဝါဖျော့မှုန်ညက်. . အဝေးကြီးကတည်းက လင်းလက်နေတဲ့ အသားအရေ။ လက်သည်းကလေးတွေဆို ကော့လို့ သူက လက်သည်းကို အစိမ်းရောင်ဆိုးတယ်။ မြင့်မြင့်ရီကလေးကို မေးတော့ ကျောင်းစိမ်းနဲ့လိုက်အောင် ဆိုးတာပါတဲ့။

သူလို သိပ်လှတဲ့ ကောင်မလေးက ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ကျတန်းကိုမှ ပြောင်းလာရသလဲဆိုတော့ သူကလည်း မနှစ်က ၁၀ တန်း ကျတာကိုး။ ပျားတုပ်ဆို တောက်တခေါက်ခေါက်နဲ့ ဒီလောက်လှတဲ့ ကောင်မလေး ၁၀တန်း ကျရသလားပေါ့လေ။ ဘာဆိုင်လို့တုံး။ တော်တော်ဟားရတဲ့ကောင်။ ကျွန်တော်တို့လည်း တစ်ခုတော့ သိသွားပါတယ်။ ၁၀ တန်းအောင် မအောင်ဆိုတာ ချောတာ လှတာနဲ့ မဆိုင်ဘူးလို့။ ဒါပေမယ့် ဖြစ်နိုင်ရင် ကျွန်တော်လည်း သူ့ကို ၁၀တန်း အောင်စေချင်ပါတယ်။

မြတ်မိုလ်မျိုးက အခုမှ ကျွန်တော်တို့အတန်းကို ပြောင်းလာတာဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့အတန်းရဲ့ အထာကို သူ ဘယ်သိမလဲ။ ဒီအတန်းဟာ နှစ်ကျတွေကို စုထားတဲ့ အတန်းဆိုတာလောက်ပဲ သိတာ။ ဒီတော့ သူက ရောက်ကတည်းက စာကိုပဲဖိကြိုးစားတာ၊ ဆရာစာမေးရင် ဘယ်တော့မှ မဖြေတတ်တဲ့ ကျွန်တော်တို့အတန်းမှာ သူကတော့ ထဖြေတာပဲ။ အရင်တုန်းက စာထဖြေတဲ့ ကျောင်းသားဆို

ကြောင်နှစ်ကောင်စာပေ

mgyc.com

နှိပ်ကွပ်တတ်တဲ့ ကျွန်တော်တို့အုပ်စုလည်း မြတ်မိုလ်မျိုးကိုကျတော့ မနှိပ်ကွပ် ရဲဘူးဖြစ်နေတယ်။ သူက ကျောင်းသူအသစ်မို့ ဆိုတာထက် သူက သိပ်လှတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်မို့ပါ။

တစ်နေ့မှာ ဓာတုဗေဒဆရာမ ဒေါ်ဌေးအောင်က Equation တစ်ခုကို မေးတယ်။ ထုံးစံအတိုင်း မြတ်မိုလ်ပဲ ထဖြေ တာပေါ့။ ဖြေတာလည်း မှန်တယ်ခင်ဗျ။ ဒါနဲ့ ဆရာမက ကျန်တဲ့ Equation ကို သူ့ကိုပဲ အတန်းထဲက တစ်ယောက် ယောက်ကို မေးဖို့ခိုင်းတယ်။ သူက ကျွန်တော်တို့ ယောက်ျားလေးတွေကို လှည့်ပြီး မေးတာ။ မေးပုံ ကလည်းကြည့်ဦး။ ဒီဘက်အတန်း သားတွေထဲက ရတဲ့လူထဖြေပါတဲ့။ ထလိုက် ကြတာဗျာ။ အပြိုင် အဆိုင်ပဲ။ ကျွန်တော့်နားက ပျားတုပ်ရော၊ ပေါက်စီရော၊ ဘယ်သန်ရောပဲ။ ကျွန်တော်တော့ တွေဝေနေတာနဲ့ မထဖြေ လိုက်ဘူး။

မုန့်စားဆင်းလို့ အဲဒီကိစ္စကိုပြောကြတော့ ထရပ်တဲ့ ကောင်တွေအားလုံးက မိန်းကလေးတစ်ယောက်က မေးတာကို မခံ ချင်လို့ ငါတို့လည်းသိတယ်ဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ ဖြေတာလို့ တစ်လေသံလည်း ထွက်ကြတယ်။ တော်တော် ဟားရတယ်ဗျာ။ သူတို့ ဘာကြောင့် ထရပ်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်သိနေတာပဲ။ အားလုံးလည်း သိကြပါတယ်။ အလှအပကို ဘယ်သူလွန်ဆန်နိုင်လို့လဲ။ ကျွန်တော်တို့ နှလုံးသားတွေက အဖြူဦးစ ရင်ခုန်လွယ်စဆိုတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့။

ဘယ်သံနဲ့ မြင့်မြင့်ရီကလေးလည်း ပြဿနာတွေ ဘာတွေ တက်ကြတယ်။ ထရပ်ရပါ့မလားပေါ့လေ။ အဲဒီ နေ့ကတည်းက ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ‘နက်’ကို သိသွားတဲ့ ဆရာတွေ၊ ဆရာမတွေက မြတ်မိုလ်မျိုးနဲ့ ကျွန်တော်တို့ကို ကိုင်တော့တာပဲ။

mgyoe.com

ကျွန်တော်တို့ထက် ပညာရော အသက်အရွယ်ရော ပြည့်စုံကြီးရင့်ပြီး ကျွန်တော်တို့ကို စင်ပေါ်က ထိုင်ကြည့်နေရတဲ့ ဆရာ၊ ဆရာမတွေက ကျွန်တော်တို့ ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာကို မသိဘဲ နေပါ့မလား။ ဒါနဲ့ပဲ ကျွန်တော်တို့အတန်းဟာ သူ့ကို မခံချင်လို့ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်နဲ့ စာတွေဘာတွေ ပြန်လုပ်လာတယ်။ ‘ဆရာတစ်ယောက် ဆိုတာကတော့ ဆရာဦးကိုကိုပေါ့။’

ဆရာက တည်သလားမမေးနဲ့။ ကျွန်တော်တို့ ၈ တန်းတုန်းက သင်္ချာသင်တဲ့ဆရာ။ ဆရာက စာအသင်အပြုလည်း ကောင်းသလား မမေးနဲ့။ စာသင်ရင် ဆရာ့အသံက တစ်ခန်းလုံး ဟိန်းနေတာ။ ဆရာက ခြိမ်းခြောက်တတ်၊ သတိပေးတတ်တဲ့ ဆရာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ လုပ်ပြီ ဟေ့ဆို အပြတ်ဘဲ။ ဆရာ့ရဲ့ စူးရှတဲ့ မျက်လုံးကို ဘယ်ကျောင်းသားမှ ရင်ဆိုင်ပြီး မကြည့်ရဲဘူး။ ဆရာက ကြိမ်လုံးမကိုင်ပါဘူး။ သူ့လက်ဝါး၊ မြေဖြူခဲ၊ Duster နဲ့တင် ကျွန်တော်တို့ ကြောက်နေရတာ၊ ၈ တန်း သင်တဲ့ ဆရာဆိုပြီး ကျွန်တော်တို့ ဆရာ့ကို ပြက်ရယ်မပြုရဲဘူး။ အဲဒီ ၈တန်းကတည်းက ကြောက်ခဲ့ရတာ ဖိန့်ဖိန့်တုန် မဟုတ်လား၊ ကျောင်းတစ်ကျောင်းလုံးမှာ ကျောင်းသားတိုင်း ကျောင်းအုပ်ဆရာ ကြီးထက် ဆရာ့ကို ပိုကြောက်ကြတာ အမှန်ပဲ။

ဆရာ ကျွန်တော်တို့အတန်းကို ဝင်ခါစက ကျွန်တော်တို့ ကြောင်သွားတာ။ ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်ပြီး ဆူညံနေတဲ့ ကျွန်တော်တို့ အတန်းထဲကို ဆရာက ခပ်တည်တည်ဝင်လာရင်း ခုံမှာ ဝင်ထိုင်တယ်။ ဆရာလည်း ထိုင်ပြီးရော ကျွန်တော်တို့ တစ်တန်းလုံး ငြိမ်သွားတာပဲ။

“ကဲ. . ဒီနေ့ကစပြီး မင်းတို့အတန်းကို ငါ ကိုင်တယ်ကွာ. . ဘယ်သူ ဘာပြောချင်တာရှိလဲ”

mgjoe.com

ဘယ်သူက ဘာပြောရမှာလဲ။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ၈ တန်း တုံးက ဆရာတပည့်ဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့သူချည်းပဲ။ ဆရာ လက်သံ ဆရာ လွမ်းမိုးမှုကိုခံခဲ့ရတဲ့ လူချည်းပဲ။

“ကဲ. . မင်းတို့ပြောစရာမရှိရင် ငါ ပြောတာနားထောင်. . ငါတော့ ပြောစရာရှိတယ်. . မင်းတို့ အဆင့်တွေ မင်းတို့ မှတ်မိကြ လား။”

ဆရာစကားကို ဘယ်သူမှ ဘာပြန်ဖြေရမှန်းမသိဘူး။ တစ်တန်းလုံးဟာ ကြောင်ပြီးတိတ်နေတယ်။ ဆရာက ပြုံးတယ်။ ဆရာ ပြုံးတာကို ကျောင်းသားတိုင်း ကြောက်ကြပါတယ်။

“ဟေ့ကောင်တွေ. . ၆ လပတ်တုန်းက မင်းတို့ရဲ့အဆင့် ကိုပြောတာ မှတ်မိလား။”

“မှတ်မိပါတယ်”

ကျွန်တော်တို့ အတန်းရဲ့ ပထမဦးဆုံး သံပြိုင်အော်တဲ့ အသံပါ။

“ဟုတ်ပြီ. . မှတ်မိရင် အဆင့်(၁)ထစမ်း”

ဆရာစကားဆုံးတော့ သက်ချိုးဦးဘေးနား ပို့လိုက် တယ်။ မမြင့်ဌေးလည်း ဆရာ့ကိုကြောက်တော့ လာရတာပေါ့။ ဆရာက နေရာပြောင်းပြီးသည်အထိ ကြည့်နေတယ်။ ကျွန်တော်တို့လည်း ဘာလုပ်တယ်ဆိုတာကို လုံးဝမသိဘူး။ ယောက်ျားကလေးတစ်တန်း မိန်းကလေးတစ်တန်း သပ်သပ် ထိုင်ရတဲ့ ကျောင်းမှာ ဆရာက ဘာဖြစ်လို့ မိန်းကလေးကို သက်ချိုးဦးအနား ပို့ရတာလဲ။

“သက်ချိုးဦး မင်းဟာ အဆင့်(၁)ရတဲ့အတွက် ဒီအတန်း ထဲမှာ အတော်ဆုံးလို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်. . မမြင့်ဌေးက နောက် ဆုံးအဆင့်

ရတဲ့အတွက် အညံ့ဆုံးလို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်. . ဒီ တော့ ဒီနေ့ကစပြီး မင်းဟာ မမြင့်ဌေးရဲ့ ဒုတိယဆရာပဲ. . မမြင့်ဌေးကို စာသင်ပေး ပြပေး၊ နားမလည်တာ ရှင်းပေးပါ. . မမြင့်ဌေး စာမေးပွဲကျရင်လည်း မင်း အရိုက်ခံရမယ်. . ကြားလား”

ကျွန်တော်တို့တစ်တန်းလုံး တော်တော် အံ့အား သင့်သွားကြတာပေါ့။ ဒီလိုမျိုး တစ်ခါမှ မကြားခဲ့ဖူးဘူး မဟုတ် လား။

“ကဲ. . အဆင့် (၂)ထ. . အဆင့် (၅၉)ထ”

အဲဒီလိုနဲ့ ဆရာက အဆင့်ရှေ့နောက် တွဲစီပေးလိုက် တာ ယောက်ျားလေးနဲ့ မိန်းကလေးတွေ တစ်ခန်းလုံး ရှုပ်ပွသွားတာပဲ။ ကျွန်တော်ဆို မိန်းကလေး ဂုယောက်ရှိတဲ့ အတန်းကို ရောက်သွားတယ်။ ကျွန်တော်ရတဲ့ ကောင်မလေးက နွယ်နီတဲ့။ ကောင်မလေးက ၀၀ နှေးနှေး လေးလေးထဲက။ အဲဒီနေ့ကတော့ ဟိုပြောင်းဒီရွှေ၊ ရယ်ကြမောကြနဲ့ တစ်တန်းလုံးကို ဆူညံနေတာပဲ။ ပျော်စရာကြီး ကိုဖြစ်လို့၊ နေရာတွေ နေသားတကျဖြစ်တော့ ဆရာက ဘယ်ဆရာ ဝင်ဝင် ဒီအတိုင်းပဲ ထိုင်ရမယ်လို့ ပြောတယ်။

မြတ်မိုလ်ကတော့ ခင်သက်ကြူဆိုတဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ တွဲရတယ်။ သူက ငါလပတ်မဖြေရလို့ အဆင့်သတ် မှတ်ချက် မရှိပေမယ့် ဆရာက တွဲပေးတာပါ။ မြမိုလ်တို့အတန်းမှာ ဘေးက ဇော်ဝင်း၊ ပြီး မြင့်မောင်။ အဲဒီ နေ့က ဆရာက သီအိုရမ် ၂၀ကို သင်တယ်။

“ကဲ. . မနက်ဖြန်ကို ဒီသီအိုရမ်ကို ကြိုက်တဲ့လူ ဘောမှာ ထွက်တွက်ခိုင်းမယ်. . ငါ ထွက်ခိုင်းတဲ့လူက တပည့်ဖြစ်နေပြီး တွက်လို့မရရင် သူ့တွဲဖက်ဆရာပါ အရိုက်ခံရမယ်. . တွဲဖက်ဆရာဆိုရင် တော့ သူတစ်ယောက်ပဲ အရိုက်ခံရမယ်”



ဒုက္ခက အဲဒီတော့မှ စတာပါ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုက ကိစ္စမရှိဘူး။ တွဲဖက်ကမရရင် ကိုယ်ကအချောင်အတီးခံရမှာ။ ကိုယ်က ကျေညက် အောင်အရင်လုပ်။ ပြီးရင် ကိုယ့်တွဲဖက်ကိုမေး။ သူ မရရင် ရအောင် ရှင်းပြ၊ သူ့ကို စိတ်မချလို့ အကြိမ်ကြိမ်လေ့ကျင့်ပေးရနဲ့ ဖတ်ဖတ်ကို မောရောဗျာ။

နောက်နေ့ကျတော့ ဆရာက ၄ယောက်ကို ထွက်တွက်ခိုင်း ပါတယ်။ အားလုံး တွဲဖက်တွေချည်းပဲ။ တွဲဖက်တွေအားလုံး မှန်အောင် တွက်နိုင်တော့ ဆရာက တွဲဖက်ဆရာတွေကိုပါ ထည့်ချီးကျူးပါတယ်။ နောက် ၃ ရက်ကြာတော့ အောင်ချို့ဆိုတဲ့ကောင် ခရီးသွားပုစ္ဆာ ထွက် တွက်ခိုင်းတာ မှားလို့ သူ့တွဲ ဖက်ဆရာ ခင်အေးဟန်ပါ အတီးခံ ရတယ်။ အောင်ချို့က ၂ ချက်၊ ခင်အေးဟန်က တစ်ချက်ပိုတယ် ၃ ချက်။

ခင်အေးဟန်က သူရကြောင်း သူ့ကို မရိုက်ဖို့ အကြောက် အကန် တောင်းဆိုပေမယ့် ဆရာက ခွင့်မပြုဘူး။ တပည့်မကောင်းတာ ဆရာညံ့လို့ပဲဆိုပြီး တီးတာပဲ။

“မင်းကို ဘာဖြစ်လို့တစ်ချက် ပိုရိုက်တာလဲ သိလား.. မင်းဟာ အောင်ချို့ကို နားလည်အောင် မသင်နိုင်တဲ့ တွဲဖက် ဆရာမို့ ဆရာတာဝန်မကျေလို့ပဲ”

ဆရာဟာ ကျွန်တော်တို့ကို တမင် ပညာပေးနေတာပါ။ ဆရာတွေကို ကန့်လန့်လုပ်နေတဲ့ ကျွန်တော်တို့ကို ဆရာ လုပ်ရတာ ဘယ်လောက် တာဝန်ယူရတယ်၊ ဘယ်လောက် ခက်တယ်၊ ဆရာ သိက္ခာဆိုတာ တပည့်မှာရှိတယ်ဆိုတာကို လှလှပပ ပညာပေးနေ တာပါ။ ပြီးတော့ စာမလုပ်ချင်တဲ့ ကျွန်တော်တို့ကို စာလုပ်ဖြစ်အောင်



အချင်းချင်း ပြန်ခိုင်းသွားတာပါ။ တော်တော်ကလေးလှတဲ့ Idea တစ်ခုအဖြစ် ကျွန်တော် အခုထိ မှတ်မိနေပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့အုပ်စုဟာ ဆရာဦးကိုကိုရယ်၊ မြတ်မိုလ်ရယ်၊ ကိုယ့်တွဲဖက်တပည့်ရယ်ကြောင့် စာမလုပ်လို့ မရ ဖြစ်လာပါ တယ်။ ပထမအစမ်းမှာ 1 to 30 ထဲပါဖို့ အားလုံးကြိုးစား ရပါတယ်။ အဆင့် 30 နောက် ရောက် သွားရင် ကိုယ်က တွဲဖက်တပည့်ဖြစ်တော့မှာကိုး . . . ။

ဒါ ကျွန်တော်တို့အတန်းရဲ့ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ပြောင်းလဲ ချက်ပါ။ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ပြောင်းလဲချက်ကတော့ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးအတွက် မြတ်မိုလ်ပါပဲ။

ကျွန်တော့်စိတ်ထင်ကတော့ မြတ်မိုလ်ကို တစ်ကျောင်းလုံးက ဝိုင်းကြိုက်နေတယ် ထင်တာပဲ။ ကျွန်တော်လည်း ဒီတစ်ခါတော့ ကြိုက်ပါတယ်။ ကြိုက်တာမှ လူငယ်တစ်ယောက် ဘဝ အရူးအမူးကို ကြိုက်တယ်။ ပေါက်စီနဲ့ ပျားတုပ်လည်း ကြိုက်နေကြတာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒီကောင်တွေက ဒိုင်လျှိုသမားတွေ။

ကျွန်တော်ကတော့ မရဘူး။ ချစ်နေတာကြီးတစ်ခုကို ရင်ထဲမှာထားပြီး ဟန်ဆောင်နေရတယ်ဆိုတာ တော်တော် ပင်ပန်းတယ်ဗျာ။ ဒီတော့ ကျွန်တော် မြတ်မိုလ်ကို ခင်အောင် ပေါင်းတယ်။ သူနဲ့ စာအကြောင်း ပေအကြောင်းတွေ ဆွေးနွေးတယ်။ ကျွန်တော့် တွဲဖက် နွယ်နီကို ဘယ်လိုသင်ပေးသင့်သလဲ စသည်ဖြင့် အကြံ ဉာဏ်တွေ ဘာတွေ တောင်းတယ်။ သူ့တွဲဖက် ခင်သက်ကြူနဲ့လည်း ရင်းနှီးအောင် ပေါင်းတယ်။ မြတ်မိုလ်ရဲ့တွဲဖက် ခင်သက်ကြူက ရုပ်အဆိုးကြီးတော့မဟုတ်ပါဘူး။ အသားဖြူဖြူနဲ့ ကြည့်ကောင်းပါတယ်။

mgyone.com

ဒါပေမယ့် မျက်လုံးက နည်းနည်းစောင်းနေတယ်။

“နွယ်နီအတွက် စိတ်ညစ်တယ် မြတ်မိုလ်ရာ. . သူက မကြိုးစားတာ ဝီရိယမရှိတာ၊ မထက်မြက်တာ မဟုတ်ဘူး. . ဉာဏ်ကို ထိုင်းတယ်. . လက္ခဏာတူချင်း မြောက်ရင်အပေါင်း၊ လက္ခဏာမတူတာမြောက်ရင် အနုတ်ရ တယ်ဆိုတာကို ခုထိ တွက်ရင် ဘယ်တော့မှ မမှန်ဘူး. . ကျွန်တော်ပြောတာ အကြိမ်တစ်သန်းလောက် ရှိတော့မယ်”

“ဥပမာလေးတွေနဲ့ ပြောပြပေါ့”

“ဘယ်လို ဥပမာပေးရမလဲ”

“ဒီလိုလေ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်နဲ့ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်တွေ့ရင် သူငယ်ချင်း. . မိန်းကလေးနဲ့ မိန်းကလေးတွေ့ရင် သူငယ်ချင်း. . ယောက်ျားလေးနဲ့ မိန်းကလေးတွေ့ရင် သမီးရည်းစားဖြစ်ရော. . အဲဒါ အနုတ် လက္ခဏာပဲလို့”

ကျွန်တော့်ကို သွယ်ဝိုက်သောနည်းနဲ့ သတိပေးတာလား ဘာလားတော့ မသိဘူး။ ကျွန်တော်ကတော့ ဒီ ဥပမာကို တော်တော်လေးကို သဘောကျတယ်ဗျာ။ အဲဒီလို ဖြတ်ထိုးဉာဏ်ကောင်းတာကိုလည်း မြတ်မိုလ်ကို အမှတ်ပေးနေမိတယ်။

တစ်နေ့ အခန်းထဲမှာ English Essay တစ်ပုဒ် ရေးတင်ရတယ်။

ခေါင်းစဉ်က "My Best Fruit" တဲ့။

ကျွန်တော်က အကြိုက်ဆုံးအသီးကို သရက်သီးအကြောင်း ရေးတာပါ။

“ကျွန်တော့်အိမ်ရှေ့မှာ သရက်ပင် ဂုပင်ရှိပါသည်။ သရက်



သီးသည် ဈေးပေါသည်။ လူတိုင်း ကြိုက်သည်။ ကျွန်တော် အရမ်း ကြိုက်သည် . . .”

ဘာညာပေါ့ဗျာ။ အဲဒီမှာ သရက်သီးမှည့်တာကို ရေးခါနီးမှာ မှည့်တဲ့ စကားလုံးကို ကျွန်တော်မေ့နေတာ၊ ripe ပါ။ ကျွန်တော် စဉ်းစားတာ ဘယ်လိုမှ စဉ်းစားလို့မရဘူး။ ဒါနဲ့ပဲ ကျွန်တော်လည်း မထူးဘူးဆိုပြီး - The fall is comedown to the earth. The mangoes are green to yellow. . . ဆိုပြီး ရေးလိုက်တယ်။

နောက်နေ့ကျတော့ အင်္ဂလိပ်ဆရာကြီး ဦးသန်းဝေက ကျွန်တော့်တစ်ယောက်တည်းကို ချီးကျူးတယ်။ ဝေါဟာရ ကြွယ်ရ မယ်၊ လွယ်လွယ်လေးနဲ့ လှအောင်ရေးတတ်ရမယ်၊ အက်ဆေးဆိုတာ ရေးတတ်ရင် လွယ်တယ် ဘာညာဗျာ စုံနေတာပဲ။ ကျွန်တော်လည်း နည်းနည်းတော့ စိတ်ထဲမှာ ရှက်တာပေါ့။ ကိုယ်ကမေ့နေလို့ ရအောင် ရေးတာပဲ ရှိတာကိုး။

မုန့်စားဆင်းတော့ ကျွန်တော့်ကို မြတ်မိုလ်က ကွန်ကရက်ကျူ လေးရှင်း လာလုပ်တယ်။ တော်တယ်ပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော် သူ့ကိုတော့ အမှန်အတိုင်း ရှင်းပြပါတယ်။

“ဒီလိုရေးနိုင်တာပဲ လွယ်လို့လား”

“ငါက အမှန်အတိုင်း ပြောပြတာပါ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါကတော့ နင့်ကို သဘောကျတယ်။ နင်နဲ့ ငါနဲ့ အင်္ဂလိပ်စာ ဆွေးနွေးမယ်ဟာ။ ငါက အက်ဆေးနည်း နည်း ညံ့တယ်ဟ”

မြတ်မိုလ်နဲ့ ကျွန်တော်ဆက်ဆံရေးက နင်/ငါ ဖြစ်သွား ပါပြီ။ မြတ်မိုလ်ပြောတာနဲ့ ကျွန်တော်လည်း အင်္ဂလိပ်စာကို အသေ အလဲ

လုပ်ရတာပေါ့။ He die in action while fighting a battle . . . အစရှိ
တဲ့ မဟာဗန္ဓုလ အကြောင်းတွေကို ဘာတွေ ဆိုအလွတ်ကို
ကျက်ပစ်လိုက်တာ . . . ။ Text Book ထဲက မဟာဗန္ဓုလအကြောင်း
တစ်ပုဒ်လုံး အလွတ်ရတဲ့ ကျွန်တော့ကို မြတ်မိုလ်က အထင်တွေဘာ
တွေ ကြီးလို့ . . . ။

အဲဒီမှာပဲ ကျွန်တော်ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်တယ်။ မြတ်မိုလ်ကို
စာပေးတော့မယ်လို့ . . . ။

ဘော်ဒါတွေအားလုံးက ဝိုင်းကန့်ကွက်ကြပါတယ်။ မဖြစ်နိုင်
ဘူးပေါ့လေ။ အခင်မင်မပျက်တာပဲ အဖတ်တင်မယ် ပေါ့။ ကျွန်တော်
ကတော့ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ယုံတယ်။ မိန်းကလေးဆိုတာက
တစ်ခါတစ်လေ ရုပ်ရည်ထက် အရည်အချင်းဆိုတာထက် အထင်ကြီး
တာကို ပိုသဘောကျတတ်တယ် မဟုတ်လား။ ဘယ်မိန်းကလေးမှ
အထင်မကြီးတဲ့လူကို မချစ်ဘူး။

ဒီတော့ ကျွန်တော် ရည်းစားစာ ရေးတယ်။

ရည်းစားစာရေးရတာ ၁၀တန်းဖြေရထက်တောင် ခက်သေး
တယ်ဗျာ။ တစ်ပတ်လောက်ကြာတယ်။ ပြင်ဆင်၊ ဖြုတ်၊ ဖြုတ်၊ ထပ်
ဖြည့်၊ ပြန်ဖြုတ်တွေနဲ့ စုံနေတာပဲ။ နောက်ဆုံး လျှောက်လွှာ စာရွက်
လေးနဲ့ လေးရွက်ရတယ်။

“မင်းတို့လိုက်ခဲ့ကွာ ငါက ဒီလိုပဲ စကားပြောရင်း အသာ
ကပ်ထည့်မှာပါ”

ကျွန်တော် တောင်းပန်ပြီးခေါ်ပေမယ့် ဘယ်ကောင်မှ
မလိုက်ဘူး။ သူတို့ကလည်း ကြိုက်နေတာကိုး . . . သူတို့လဲ စာမပေး
ရဲဘူး။ စာပေးမယ့် ကျွန်တော့်ကိုလည်းအားမပေး ဘူးပေါ့ဗျာ။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာပေ

mgysa.com

နောက်ဆုံးဘယ်သန်တစ်ယောက်ပဲ ရတယ်။ သူကတော့ မြင့်မြင့်ရီလေး ရှိတာကိုး။

ဒါနဲ့ ကျောင်းဆင်းတော့ ကျွန်တော်ရယ် ဘယ်သန်ရယ် မြမိုလ်နဲ့ ခင်သက်ကြူနောက်ကို လိုက်လာကြတယ်။ အရင်ကလည်း မြတ်မိုလ်နဲ့ ကျွန်တော် ကျောင်းဆင်းရင် ဒီလိုပဲ စကားပြောပြီး ဘီအိုစီ အထိတော့ ပြန်နေကျပါ။ ဒီနေ့တော့ ကျွန်တော် ရင်နည်းနည်း တုန်နေတာ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ စကားကို ထိန်းပြီးပြောပါတယ်။

“ပထမအစမ်းပြီးရင် ဆရာက လူပြန်ခွဲဦးမှာလား ရဲဝင်း”

“အင်း . . . ခွဲမယ်တဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်တွဲဖက်နဲ့ကိုယ် အဆင်ပြေ လို့ မခွဲချင်လည်း ရတယ်တဲ့”

“ဟာ . . . မြတ်မိုလ်ကတော့ ခင်သက်ကြူနဲ့ အရမ်းရင်းနှီး နေပြီ၊ တွဲဖက်တွေဘာတွေလည်း မရှိတော့ပါဘူး။ တကယ်တော့ သူငယ်ချင်းလို ညီအစ်မလို ဖြစ်နေပြီ၊ နော် ကြူ နင်ရော . . . နွယ်နီနဲ့ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“သူကတော့ ထုံးစံအတိုင်းပဲ ထုံဆဲ ညံ့ဆဲပဲ။ ဒါပေမဲ့ဟာ နောက်တစ်ယောက်ဆိုတာတော့ ငါလည်း မပြောင်းချင်တော့ ဘူး”

“အဲဒါ သံယောဇဉ်ပေါ့ဟ”

“ဒါပေါ့ . . .”

သံယောဇဉ်လို့ စကားပြောပြီး ပြန်အလှည့်မှာ ကျွန်တော် စာကို မြတ်မိုလ် လွယ်အိတ်ထဲ ထည့်လိုက်တယ်။ ဘယ်သန်လည်း မြင်တယ်။ ကျွန်တော့် ရင်တွေတုန်လို့ . . . လက်ဖျားတွေ ချွေး စေးတွေ ရွှဲပြီး အေးစက်နေတာပဲ။



mgyoe.com

နောက်နေ့ ကျောင်းရောက်တော့ ကျွန်တော် မြတ်မိုလ် ကို မကြည့်ရဲဘူး။

မနက်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ကျွန်တော့် စွန့်စားခန်း ကို ဘယ်သန်က ပြောပြလို့ . . . ဟိုကောင်တွေ ကျွန်တော့်ကို ကျိတ်မနာ လိုဖြစ်နေကြတာ . . . ။ ကျွန်တော်သိသားပဲ။ ဒါပေမယ့် မြတ်မိုလ် ကိုတော့ မကြည့်ရဲဘူးဗျာ။ မုန့်စားကျောင်းဆင်းတော့ မြတ်မိုလ်က ဝါဒီယမ်း (အင်္ဂလိပ်စာ လေ့ကျင့်ရေးစာစောင်) ကလေးကို ပြီး မြတ်မိုလ်က ကျွန်တော့်ခုံကို ရောက်လာတယ်။

ရင်တွေ တုန်လိုက်တာဗျာ။ ဟိုကောင်တွေလည်း ကျွန်တော့် ကို တအံ့တဩကို ဖြစ်လို့။ မြတ်မိုလ်က ပြုံးလို့ရယ်လို့ ကိုးဗျ။

“ရဲဝင်းရေ Verb from ကတော့ ငါအဆင်ပြေသွားပြီ။ Word form တွေပြဟာ . . . ငါဖြေကြည့်တာ သိပ်မရဘူး ဟ. . . ဒီနံပါတ်(d)ရဲ့ အစက T တဲ့ ။ အဲဒါ Teacher လား Technique လား”

ကျွန်တော်ရင်တုန်ပန်းတုန်နဲ့ ဖတ်ရတယ်။

“ကမ္ဘာကြီးကို ပြောင်းလဲပေးနိုင်တာဆိုတော့ ဆရာ ဘယ် ဟုတ်ပါ့မလဲ၊ Technique ပေါ့ဟ”

မုန့်စားကျောင်း ဘယ်လို တက်သွားမှန်းတောင် ကျွန်တော် မသိလိုက်ဘူး။

နောက်နေ့တွေမှာလည်း မြတ်မိုလ်က ဒီလိုပဲဗျာ။ အရင်နေ့ တွေကအတိုင်းပဲ။ စိတ်ဆိုးတာ၊ ကျွန်တော့်ကို ခပ်တန်းတန်း ဖြစ်သွား တာမျိုး လုံးဝမရှိဘူး။ ပေါက်စီ၊ ပျားတုပ်နဲ့ သခေါတောင် ကျွန်တော့်ကို လန့်နေကြတယ်။ ကျွန်တော်က စာထဲမှာ တစ်ပတ် ပြည့်ရင် အဖြေ ပေးပါလို့ ရေးထားတာကိုး။

တစ်ပတ်ပြည့်တဲ့ မနက်ကျတော့ ကျွန်တော့်ဘော်ဒါ တွေနဲ့ ကျောင်းထိပ်မှာ ရပ်နေကြတယ်။ ကျွန်တော် ရင်တွေတုန်ပုံများ မပြော ပါနဲ့တော့။ ကျန်တဲ့ကောင်တွေလည်း ကျွန်တော်နဲ့ရောပြီး ရင်တွေ တုန်နေကြတယ်။ ဂုနာရီ ထိုးခါနီး ၁၀မိနစ်လောက်မှာ မြတ်မိုလ်နဲ့ ခင်သက်ကြူ ရောက်လာကြတယ်။ မြတ်မိုလ်က ကျွန်တော့်ကို ပြုံးပြပြီး အဆောင်နောက်ကို လာခဲ့နော်လို့ ပြောသွားတယ်။

ပျော်လိုက်တာဗျာ ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံးကို လေတွေ တဟူးဟူး တိုက်နေသလိုပဲ။ ကျွန်တော့်နဲ့ ဘယ် သန်ရောက် သွားတော့ မြတ်မိုလ်တစ်ယောက်တည်း စာအိတ်ကလေး ကိုင်လို့ စောင့်နေတာ ခင်ဗျာ။ အသက်ရှူရပ် မတတ် ဖြစ်နေတဲ့ ကျွန်တော့်ကို မြတ်မိုလ်က စာအိတ်လှမ်းပေးရင်း ပြုံးပြီး ပြောတယ်။

“သစ္စာရှိရှိ ချစ်ရမယ်နော် . . . ရဲဝင်း”

မတ်တတ်က ငြိမ်သက် အိပ်မက်ထဲ နစ်မြုပ်နေသူလို့

ကြောင်နှစ်ကောင်စာပေ

mgj.com

ကျွန်တော် ကျွန်ခဲတယ်။ ဘယ်သန်ပြောတော့ ကျွန်တော် ၂ မိနစ် နီးပါးလောက် အဲဒီလို ဖြစ်နေတာတဲ့။ ဘယ်သန်ရဲ့ ဖတ်လေကွာ ဖတ်လေကွာဆိုတဲ့ အသံကိုသာ မကြားရင် ကျွန်တော် ဘယ်လောက် ဆက်ပြီး အဲဒီလိုကြီး နေဦးမလဲ မသိဘူး။ စာအိတ်ကို ဖောက်တော့ ကျွန်တော့်လက်တွေ အရမ်းတုန်နေတယ်။

ရဲဝင်း ...

နင်၊ နာချစ်ကို ငါလက်ပါတယ်။

နာချစ်နာတွက်ဖြောင် ပညာရေး ဗဟိုကဏ္ဍချုပ်က ဆန္ဒနာပါ။

နင်လည်း စာဖြိုးစားနေ ..။ ငါ့ကို သစ္စာရှိချစ်ပါ။

ခင်သက်ကြူ

“ ဟာ . . . မဟုတ်ဘူး။ မဟုတ်ဘူး . . . ခင်သက်ကြူ မဟုတ်ဘူး”

ကျွန်တော် သွေးရှူးသွေးတမ်းနဲ့ အော်ပေမယ့် မြတ်မိုလ်က မရှိတော့ပါဘူး။ ဘယ်သန်က စာကို အတင်းလုဖတ်ပြီး ဘယ်လိုဖြစ် တာလဲလို့ မေးတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ဘယ်သိမှာလဲ။ ဘာတွေ ဖြစ် ကုန်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် လုံးဝမသိနိုင်တော့ဘူး။

အတန်းထဲ ရောက်တော့ မြတ်မိုလ်က ပုံမှန်ပါပဲ။ ခင်သက်ကြူ ကလည်း ပုံမှန်ပါပဲ။ ကျွန်တော်ချက်ချင်း သွားရှင်းချင်ပေမယ့် အတန်း သားတွေနဲ့မို့ မုန့်စားဆင်းတဲ့အထိ စောင့်ရတယ်။ မုန့်စားဆင်းတော့ ကျွန်တော်တောင် သွားစရာမလိုပါဘူး။ မြတ်မိုလ်က ဂါးဒီးယန်း သတင်း စာကလေးနဲ့ ရောက်လာတယ်။